

Constantin GORNEA

VORBE

TRÂNTITE CU GRIJĂ

EX PONTO

CONSTANTIN GORNEA

VORBE TRÂNTITE CU GRIJĂ

tâlcuri, epigrame, povestiri umoristice

CONSTANTIN GORNEA

VORBE TRÂNTITE CU GRIJĂ

tâlcuri, epigrame, povestiri umoristice

EX PONTO

Constanța, 2013

Coperta, prepress: **Leonard Vizireanu**

Lector de carte: **Sorin Roșca**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GORNEA CONSTANTIN

Vorbe trântite cu grijă / Constantin Gornea. -

Constanța:

Ex Ponto, 2013

ISBN: 978-606-598-285-7

821.135. 1-32

Ex Ponto - 2013

ISBN: 978-606-598-285-7

Ne grăbim din ce în ce mai mult, dar din ce în ce mai puțin știm către unde.

Mâncăm din ce în ce mai mult, dar ne folosește din ce în ce mai puțin.

Ne prelungim viața cu fel de fel de proceduri, dar ne bucurăm din ce în ce mai puțin de ea.

Adunăm din ce în ce mai multe informații, dar reținem tot mai puține dintre ele.

Ne deplasăm din ce în ce mai mult, dar facem mișcare din ce în ce mai puțin.

Ne distrăm din ce în ce mai mult, dar ne bucurăm mult prea puțin.

Râdem, dar nu ne relaxăm.

Dormim, dar nu ne odihnim.

Facem totul ori prea mult ori prea puțin, din cauză că am renunțat la tihna care îi dădea omului prilejul să-și tragă sufletul, dar și să mediteze la tâlcurile vieții.

Prea multul sau prea puținul ne obligă să ne trăim viața superficial, ca și cum i-am mânca unui măr doar coaja.

Prin urmare, este momentul să ne așezăm puțin de-a curmezișul tumultului vieții și să ne mâncăm fructele în tihnă!

Nu aveți? Rodiți-vă singuri!

Autorul

Capitolul I

DIN TÂLCURILE MARELUI g MIC DE TIPAR

De unde „g”? De la mine, din trecut.
De unde „mare”? De la voi, din viitor.
De ce „mic”? Pentru că îmi place să trec neobservat.
Și de unde și până unde „de tipar”?
De la Gutenberg, până la Touch-screen.

Nu te gândi să părăsești locul accidentului!
Este mai bine să aștepti să te preia o echipă SMURD.

*

Pune ochii pe o bătrână și cedează-i locul în tramvai!
Dacă tot urmează să cobori, n-are rost să îl ocupe cine știe
ce needucat.

*

„Oala păzită fierbe greu”.
Ciudat este că, păzind în același timp și televizorul, oala
va fierbe foarte repede. Și computerul este bun pentru
urgentarea treburilor casnice.

*

Nu le spuneți vecinilor că vă fascinează muzica! S-ar
putea să nu aveți aceleași preferințe.

*

Iarna nu ne mai ia pe nepregătite. Acum ne anunță în
diverse feluri, dar ne-a păcălit de atâtea ori, încât nimeni nu o
mai crede.

*

Ești perfect îndreptățit să minți în fața judecătorului. Nu ca
o ripostă la faptul că te judecă pentru orice nimic, ci pentru a
menține echilibrul căsniciei.

*

Eu merg la serviciu când vreau. Și vreau în fiecare zi de la 08.00 la 18.00, sâmbăta de la 08.00 la 16.00, duminica de la 08.00 la 14.00. Norocul este că săptămâna nu are unsprezece zile. În ultima aş fi fost liber...

*

Să nu îi desconsiderați pe oamenii care se vaită din orice! Ei, de fapt, sunt doar exagerat de sensibili. Dar nici să nu-i întrebați cum îi cred ei pe ceilalți!

*

Moș Crăciun prezintă simptomele unui bărbat divorțat: este darnic cu toată lumea, lipsește noaptea de acasă, se îmbracă tot timpul la fel și este vesel mereu. Se exclude varianta de a fi necăsătorit, deoarece a albit tot.

*

Pădurea este vinovată de propria ei dispariție, deoarece perseverența sa de a renaște din propriile rămășițe, alimentează patima omului de a o distruge.

*

Persistă întrebarea: cu cine a fost căsătorit Moș Crăciun? Posibil, cu Albă-Ca-Zăpada, din moment ce are el o slăbiciune pentru ninsoare. Și de ce a divorțat de o asemenea frumusețe de față? Ea o fi devenit între timp Baba-Oarba.

*

Dacă cineva te amenință cu un cuțit, scoate o franzelă din sacoșă și spune-i: „Cuțitul e la tine, dar pâinea e la mine.”! Dacă nu ți-a priceput subtilitatea, fă același lucru, dar cu portofelul! Dacă le vrea pe amândouă, plus sacoșa, apostrofează-l: „Măi, nene, tu te crezi singurul tâlhar din oraș?” !

*

Căsătoria este ca un zbor cu avionul – plină de neprevăzut și de senzații tari. Gelozia este ca o defecțiune la motor, iar divorțul, ca o catapultare cu capul în jos – dacă o faci suficient de repede, mai ai șanse să ți se deschidă parașuta.

*

Al treilea război mondial va fi un război drept, dar de cucerire.

*

Un practicant al boxului profesionist, o preocupare cu mai puțin consum intelectual, are, totuși, o pasiune interesantă – astronomia. După fiecare meci simte nevoia unei relaxări și își găsește refugiul printre stele; pe toate le vede verzi.

*

Înțelepciunea este o virtute care își are izvorul într-o sumă de suferințe. Dar nu este suficient să suferi, pentru a deveni înțelept. Mai trebuie să și înțelegi de ce o faci.

*

Copacii sunt îngrijorați pentru sănătatea noastră, crezându-ne surzi și orbi. Așa își explică ei faptul că noi nu le auzim țipetele și nu le vedem groaza, atunci când îi tăiem.

*

Nu vom putea înțelege cu adevărat Universul, atâta timp cât vom rămâne subiectivi în esența noastră umană. De exemplu, cum ni s-ar părea afirmația: „Din cauze încă neelucidate, Titanicul a afectat grav un iceberg.” ?

*

De ce se pierde măgarul în ceață? Doar pentru că se lasă ceața. În rest, el nu se pierde, doar că nu mai este văzut; la fel cum nici el nu-l mai vede pe cioban, tot din cauza ceții. În concluzie: măgarii nu se pierd în ceață, doar că nu ei stabilesc ierarhiile.

*

În același context al lăsării ceții, cine este mai inteligent, ciobanul sau măgarul? Ușor de stabilit la prima vedere, dar, totuși, nu am văzut niciun măgar îngrijorat de dispariția vizuală a ciobanului său.

*

Industria farmaceutică reușește să determine cu mai mare precizie ceea ce le face rău pacienților, decât ceea ce le face bine. Așa se întâmplă că atunci când iei un medicament,

acțiunea sa poate fi probabilă, dar reacțiile adverse, întotdeauna vor fi sigure.

*

Există un om de care toată lumea are nevoie. Cel care, momentan, lipsește.

*

Nu râvni la nimeni și la nimic până nu cunoști toate detaliile!

*

Creierul încearcă să comunice cu noi, în principal prin durere, dar noi îi închidem gura cu calmante.

*

Când se fac injecții, încearcă să fii primul! Indiferent unde te-ai așeza, exact cel din fața ta va țipa cel mai tare.

*

Bucură-te atunci când funcționarul de la ghișeu devine nervos! El ar fi dintr-o dată foarte amabil, dacă, din motive obiective, nu ți-ar putea rezolva cererea.

*

Devin din ce în ce mai puțin compatibil cu reprezentanții generației mai tinere. O fi din cauza saturației spațiului de

memorie cerebral, a îmbătrânirii și erodării creierului? Foarte posibil, că doar și peste ei trece timpul.

*

Un urs bătrân, patrulând prin pădure, întâlnește un om tânăr, curios din fire. Se întâlnește pe teritoriul ursului, dar omul se simte îndreptățit să aibă inițiativa: „Moș Martine, voi ați început să fiți prea mulți prin munții noștri. Dacă nu vă retrageți în adâncul pădurii, o să vă omorâm pe capete.” A fost o tactică foarte bună a omului de a-și salva pielea, deoarece ursul se gândise să îl alerge puțin; numai că l-au pus pe gânduri vorbele omului și a început să mediteze: „Înseamnă că omul ăsta este un foarte mare călător, dacă spune că suntem mulți – eu nu m-am mai întâlnit cu vecinul meu, Blănilă, de vreo două luni. Și mai înseamnă că pădurea este mult mai mare decât mi-a spus mama, că doar în adâncul pădurii știut de mine, s-au făcut deja niște vile. Iar despre „munții noștri”, ce să mai cred? I-o fi înstrăinat bunicul fără să ne spună?”

Morala: Degeaba marchezi teritoriul, dacă intrușii nu au un... bun simț să perceapă.

*

„Pe cine nu lași să moară, nu te lasă să trăiești.” Așa am pățit și eu. I-am dat hrană bună, multă, pe alese, i-am dat apă rece și chiar minerală, i-am oferit adăpost și câte și mai câte. L-am lăsat să se servească cu tot ce-și dorește. Dar el vrea și mai mult. Îmi strică, îmi murdărește, îmi terorizează copiii. Îi mai dau peste nas uneori, în ultima vreme din ce în ce mai des, dar se face că nu pricepe și, în plus, tot el face pe victima. De-ar pleca odată, să ne lase în pace! Se tot laudă că se mută, ba pe Lună, ba pe Marte, dar numai gura-i de el.

*

Există o formă de inteligență instinctuală. Poate ați observat că proștii nu greșesc niciodată în defavoarea lor.

*

Omenirea se consideră pregătită pentru Marea Întâlnire, de aceea și-a trimis un explorator pentru a căuta viața, dincolo de frontierele Pământului.

Mergând dumnealui pe suprafața planetei Marte, cartografiind conștiincios bolovanii mai arătoși, robotul Curiosity întâlnește o ființă tripedă care îl întreabă într-o engleză cu accent extraterestru: „De ce... ai venit... aici?”. Robotul era deja programat să facă față unei asemenea situații și îi răspunde, încercând să-și stâlcească și el dicția, pentru a fi înțeles: „De curios.”.

Fusese un răspuns de complezență, pentru a câștiga timpul de a face câteva zeci de fotografii cu ființa ciudată și de a le trimite spre Pământ.

La NASA totul explodează de uimire, satisfacție și emoție. Realizarea primului contact cu un extraterestru scâpă foarte repede în mass-media și de aici se răspândește pe toată planeta, isterizând-o. Toți angajații agenției spațiale primă „Magna cum laude”.

Se instituie premiul Nobel pentru inteligență artificială și i se atribuie lui Curiosity. Președintele țării primește titlul de „Doctor honoris causa” din partea celor mai apreciate treizeci de universități ale planetei. Un film ce urmează să trateze acest subiect, a primit premiul Oscar încă din faza de proiect.

În acest timp, ființa tripedă urmărește cu mare atenție agitația pământenilor. Deveni contrariată de evoluția lucrurilor și consideră necesar să clarifice situația. Astfel că, la ora celei mai mari audiențe planetare posibile, toate programele TV se

oprirea, iar pe ecrane apărură ea, ființa tripodă, care rosti: „Ai q Singadon bar legar Vedon.”

Nimeni nu pricepu nimic și tocmai de aceea începu a doua mare isterie – cea a nerăbdării de a descifra mesajul venit din spațiu. Desigur că toți se întrebau și de ce ființa tripodă nu le vorbise tot în engleza extraterestră. Fiind apreciat de către sociologi ca un posibil gest ostil, ONU emise o rezoluție istorică prin care toate țările erau obligate să își aducă forțele armate în starea de alertă preventivă.

Exasperat de confuzia pământenilor, străinul decise să le repete mesajul, pe limba lor, dar indirect, pentru a nu tensiona și mai mult situația. Căută omul compatibil și îl găsi în persoana unui tânăr afectat de o boală rară, care nu vorbise niciodată. Îl instrui telepatic și îl trimise la sediul ONU, în plină ședință de analiză.

Tânărul intră, merse la pupitrul principal și rosti: „Eu sunt mesagerul planetei Venus”.

De data aceasta, entuziasmul dispărură complet de pe chipurile oamenilor. Îi luară locul teama și, pe alocuri, panica. Peste tot se dezbăteau probleme de genul: suntem în pragul unei posibile invazii din partea forțelor sistemului solar, am fost spionați, suntem înconjurați, extratereștrii sunt printre noi, ne împrumută chipurile, corpurile, cât de pregătiți suntem? etc.

Acum, tânărul, până mai ieri mut și redevenit mut, este declarat dispărut, dar, în realitate, se află în custodia Direcției mega-secrete CIA, care încearcă să afle de la el ce are de gând și cum a venit pe Pământ.

Prin efortul comun al marilor puteri, este în curs de derulare Proiectul Apărării Interplanetare. Cu fiecare nouă rachetă termonucleară îndreptată spre stele, speranța oamenilor în salvare se întărește.

Ființa tripodă s-a întors la ai săi, înțelegând acum de ce marșienii îi spusese că trebuie să stea ascunși.

Și așa se face că i-am speriat pe toți cu frica noastră.

*

Omul are o listă foarte lungă cu dăunători. Natura ne are doar pe noi.

*

Biroul Național Anti-Corupție Preventivă, din cadrul DNA, a accesat fonduri europene pentru derularea celui mai ambițios proiect de stopare a fenomenului de compromitere a demnitarilor prin fapte de corupție. Activitatea constă în organizarea și desfășurarea unor cursuri de înot profesionist.

Participă membrii clasei politice, la cerere, cu prioritate cei cu funcții de răspundere în stat. Toate locurile au fost ocupate în primele cincizeci și unu de minute.

Cele mai solicitate categorii au fost:

- reguli de bază în cazul... intrării la apă;
- înot în ape tulburi;
- tăcerea peștilor – înot sincron.

Inițiativa întregului proiect a aparținut Președintelui țării, căruia i-a fost sugerată ideea la un Consiliu continental al șefilor de state. Acesta și-a motivat demersul (posibil, tot sugerat) prin aceea că, cităm, „este bine să ai toți rechinii într-un singur năvod”.

Ca urmare a acestei declarații, considerate belicoase, în Parlament s-a votat, cu o majoritate zdrobitoare, legea prin care certificatele de absolvire ale cursurilor vor conferi posesorilor drept de imunitate penală pe durata îndeplinirii funcției în stat. Iar numirea pe altă funcție, constituie continuitate.

Mai mulți procurori DNA au fost trimiși incognito să urmărească derularea proiectului și să întocmească o evidență a cursanților. Pentru siguranța zilei de mâine, a lor și a familiilor lor, toți au decis, pentru orice eventualitate, să se înscrie și ei la cursuri.

Întreaga activitate se va încheia cu un simpozion național intitulat: „Are balta pește”.

Mass-media a derulat o întreagă campanie de presă pe această temă, sub denumirea: „Monștrii apelor”.

Societatea civilă desfășoară o largă acțiune de prevenție, propunându-și să difuzeze în cât mai multe localități din țară, filmul artistic „Fălci”.

La Consiliul continental, însă, este liniște deplină. Toată lumea stă afundată într-o lectură de documentare – obiectul de studiu: „Ursul păcălit de vulpe”.

*

Ce-i al lui, e-al lui, are foarte multe idei. Tot ce a auzit și i s-a părut interesant, a reținut.

*

Cetatea Tura-Vura era cea mai prosperă așezare din întreaga lume cunoscută. Avea un rege înțelept, o armată puternică, legi și reguli foarte bine stabilite și respectate, oameni harnici și conștiincioși.

La sfatul Înțeleptului palatului, într-una din zile, dorind să facă un bine poporului său, regele anunță că stabilește ca, în fiecare an, ziua respectivă să devină o zi liberă pentru orice, o zi în care nimeni să nu mai fie pedepsit pentru nimic, indiferent ce ar face.

Conducătorul le oferea astfel supușilor săi, nu atât o zi liberă pentru orice, cât mai degrabă un test al maturității lor, o dovadă că ei sunt superiori, nu doar material, dar și cultural și intelectual, popoarelor barbare din jur.

Și, într-adevăr, în prima zi de acest fel, nu se întâmplă nimic din ce ar fi putut compromite reputația cetății, totul rezumându-se la jocuri, petreceri și bună dispoziție. Dar în anii

următori, pe fondul infiltrării unor trimiși ai cetății rivale, Alan-Dala, situația se deteriorează din ce în ce mai mult – crime, jafuri, tâlhării, furturi și tot soiul de fărădelegi contaminară Tura-Vura ca o molimă ucigașă.

Nu dură prea mult și ziua liberă pentru orice se îndesi din inițiativa unor grupuri, apoi de la sine, până când se ajunsese ca ordinea să scape complet de sub control. Poporul, odinioară civilizat și devotat regelui, era acum de nerecunoscut.

Măsurile de reinstaurare a legii nu-și mai aveau sensul, din moment ce acestea deveniseră niște noi pretexte de revoltă și dezordine.

Filozofii cetății se întrebau acum cine l-a creat pe om, munca sau legea?

Regele muri de inimă rea, momentul fiind ales de către Tartum – conducătorul cetății Alan-Dala – pentru un atac surpriză. Nu i se împotrivi nimeni, așa că victoria și cucerirea veniră de la sine.

Primul sfat pe care i-l dădu Înțeleptul palatului lui Tartum, fu acela de a se autoprocama zeu, cu drept de viață și de moarte, fără judecată, asupra supușilor.

Mult mai repede decât se distrusese, ordinea fu reinstaurată, de data aceasta nu prin lege, ci prin vărsare de sânge.

Totul reintră în normal, viața cetății reluându-și cursul firesc, dar fără tihna sufletească oferită odinioară de răposatul rege.

Într-o seară noroasă, două umbre se întâlneau lângă zidul exterior al cetății. Una glăsui în șoaptă: „Spune-le oamenilor că Oracolul l-a numit pe Tartum Zeul Întunericului și că tu, fiul secret al Măritului Rege Apus, ești îndreptățit să îl înlături, iar ei sunt datori să te urmeze! Izbândind în această grea încercare, mâna fiicei mele îți va aparține.”. A doua umbră îi răspunse tot în șoaptă, dar cu o sclipire de satisfacție în ochi: „Precum spui, mărite Înțelept al palatului.”

Povestea s-a întâmplat demult, dar, de atunci, s-a tot repetat. Și o va mai face mult timp de aici înainte, până când Homo sapiens își va depăși limitele și va deveni altcineva..

Oare, „Altcineva” ăsta, ce poveste o mai inventa?

*

Cel puțin într-o privință suntem net superiori extratereștrilor – absolut toate concursurile „Miss Univers” au fost câștigate de pământence.

*

Aragazul și frigiderul erau în plină dispută. Fiecare dorea să-și demonstreze în fața celuilalt, importanța mai mare pe care o are în familie. Primul susține că fără el nu s-ar putea trăi, că de el depinde hrana de zi cu zi, că are și cuptor pentru fel de fel de bunătăți. Cel de-al doilea își apără cauza prin aceea că în el se țin proaspete atât mâncărurile de tot felul, cât și fructele, legumele și nu în ultimul rând, berea.

Neajungând ele la niciun rezultat, conveniră să desemneze de comun acord un arbitru care să analizeze situația și să identifice aparatul cel mai folosit din casă. Aleseră aspiratorul, deoarece acesta se plimbă prin toată locuința și poate supraveghea orice activitate a familiei.

După o lună de observații meticuloase, arbitrul calmă disputa, desemnând câștigător... televizorul!

*

„Nimeni nu se naște învățat.” Dar asta nu-i un motiv temeinic pentru a muri prost.

*

„Pisica blândă zgârie rău.” „Câinele care latră, nu mușcă.” „Mielul blând sugă la două oi.” În consecință, dacă doriți să fiți adoptate, tu, pisico, fii agitată, iar tu, cățelule, fii rușinos!

Dar mielul?

Mielul... rămâne în continuare simbolul inocenței! Da' să nu-i spuneți!

*

Cele mai multe medicamente nu sunt destinate pentru a ne vindeca, ci pentru a ne da timpul necesar de a ne obișnui cu boala.

*

Nu trece strada pe culoarea roșie a semaforului! Nici pe galben! Nici măcar pe verde! Treci, în primul rând, pe zebra, deoarece, chiar dacă e să fie roșu, mai ai justificarea să emiți pretenții.

*

Și tot legat de traversatul străzii – folosește întotdeauna partea dinspre mașini a trecerii de pietoni! În caz de impact, să cazi tot pe ea! Iar dacă bușitura este prea mare și te îndepărtează forțat, lasă-ți măcar pantofii pe zebra, pentru a avea dovada că ai fost acolo! Este inutil de precizat că trebuie să refuzi orice tentativă a celor din jur de a te încălța la loc.

*

Polițistul nu te oprește în trafic degeaba, nu te amendează degeaba, nu-ți suspendă carnetul degeaba. Dar și tu ai dreptul să încerci să-l convingi, degeaba.

*

Orientați-vă de unde bate vântul, proptiți-vă bine cu tălpile în pământ și fiți-i potrivnic! Înfrunțați-l! Dacă se va umfla în voi și vă va arunca departe, ca pe-o frunză uscată, e de bine. Înseamnă că aveți consistență, cel puțin cât a unei pânze de corabie. Dacă el vă ciuruie, strecurându-vi-se viclean printre molecule, este și mai de bine. Înseamnă că aveți proprietatea de a fi de neclintit.

Cum o dai, ieși bine cu vântul. Ori te poartă pe aripile lui, ori te fortifică. Însă, cu acalmia ieși rău, deoarece aceasta, prin nemișcarea ei, te obligă să acționezi, să riști, să greșești, fără să mai poți da vina pe cineva.

*

Așezați-vă acum și împotriva timpului! De preferat ar fi să o faceți atunci când se scurge dinspre bătrânețe. Lăsați-vă purtați de clipele lui grăbite, până hăt-hăt, departe, spre tinerețe! Retrăiți momentele frumoase, reparați greșelile făcute și bucurați-vă la maxim de șansa ce vi s-a oferit! Și dacă aveți suficientă consistență, vă puteți aventura și spre copilărie.

Dar dacă rămâneți neclintii împotriva timpului, înseamnă că nu îl trăiți suficient de dens și îi lăsați avantajul de a vi se strecura printre amintiri, fără să îl puteți determina să vi le restituie.

*

Nu vă mai grăbiți, că nu întotdeauna este bine să ajungeți!

*

Au fost întrebați: „Care este cel mai neplăcut lucru care vi se întâmplă în cotidian?”

Copilul a răspuns : „Durerea.”

Adolescentul a zis : „Iubirea.”

Tânărul a rostit : „Grija.”

Adultul : „Gândul.”

Bătrânul : „Uitarea.”

Extraordinar!!! Nimeni n-a pomenit nimic de guvern! Cică să-i mai crezi!

*

Am prins peștișorul de argint, părându-mi rău după cel de aur, dar bucurându-mă că l-am evitat pe cel de bronz.

Am așteptat – firesc! – cele trei minuni din partea lui, dar mi-a spus că, el fiind doar de argint, nu îmi poate îndeplini decât o jumătate de dorință.

Bine, treacă-meargă, i-am zis, prefăcându-mă că accept, dar pregătindu-i o surpriză de proporții. Și i-am cerut să-mi aducă, nici mai mult nici mai puțin deeeeecâât... !!!... peștișorul de aur!!

Credeam că o să facă nazuri, că o să se scuze că el este doar de argint, dar nu! Mi-a îndeplinit dorința în trei secunde.

Mi-am ținut cadoul în palmă, l-am admirat, l-am mângâiat, nevenindu-mi să cred că a dat norocul peste mine. Și era întreg, viu și nevătămat, nu cum îmi spusese cel de argint că îmi îndeplinește doar o jumătate de dorință.

L-am întrebat, cu emoție, pe acest peștișor de aur dacă există vreo restricție ceva... vreo regulă în îndeplinirea...

El mi-a ghicit gândul și mi-a răspuns: „Nu, domnule, poți să ceri orice, oricât și oricând. Dar să ții cont că eu sunt din aur cianurizat și orice dorință îndeplinită de mine este pe jumătate otrăvită.

Acum stau și mă gândesc dacă să risc sau nu. Oare n-oi putea să profit de partea bună a dorinței, iar pe cea toxică să o las urmașilor care vor avea mai mult timp să se adapteze? Că așa face guvernul și doar nu se aventurau cei de acolo, fără să ia în calcul toate riscurile...

*

Mâncați E-uri fără probleme! Eeeee, dac-apar probleme, nu le mai mâncați!

*

Nimic mai absurd decât acea recomandare medicală cum că trebuie să ne mișcăm cel puțin 30 de minute pe zi. Doar nu am auzit să se fi oprit Pământul cu noi, vreodată!

*

Da, într-adevăr, de sare, zahăr și grăsimi trebuie să ne ferim. Că ne îmbolnăvim de ele, mai treacă-meargă, dar nu prea ni le mai permitem acum când s-au scumpit alcoolul și tutunul.

*

Însă, cei doi litri de apă zilnic sunt strict necesari, mai ales că apa este foarte ușor de consumat. Se găsește cam peste tot, în concentrație foarte mare, de exemplu, în bere.

*

De multe ori medicii au o abordare greșită a tratării bolilor. Odată, un alcoolic spunea că el se poate lăsa de băut oricând vrea, însă medicul nu i-a luat în seamă angajamentul și a continuat să îl îndoape cu medicamente. Dar tot nu a reușit să îl convingă să vrea.

*

Eee, aici i-aici, cum convingi un om să vrea ceva? Sunt câteva metode foarte simple și eficiente:

- îl sperii cu ceva mult mai rău;
- îi spui că nu îl crezi în stare să facă acel lucru;
- te lauzi că tu l-ai făcut deja, fără probleme;
- îl minți că foarte mulți l-au făcut, doar el și cu alți câțiva fraieri au mai rămas;
- îl mituiești;
- îl obligi;
- îl ameninți;
- îl șantajezi;
- îl bați.

Dacă ai ajuns până aici și tot nu l-ai convins, îl iei invers – îi spui să nu cumva să facă acel lucru, că e de rău.

Tot nu ai reușit?! Extraordinar, ce încăpățânat! Atunci lasă-l pe el și convinge un copil să vrea o ciocolată! O să ai satisfacția reușitei și, astfel, o să-ți treacă aproape toți nervii.

Face mofturi și copilul?!!

*

Nu doar mofturi fac copiii, ci și multe alte năzbâtii. Noi îi asociem pe cei mici cu niște îngerași, dar ei sunt, de fapt,

adevărați drăcușori. Cea mai conflictuală stare de spirit se află în zona copilăriei.

Cum ar arăta lumea dată pe mâna celor mici? Ușor de aflat. Faceți un experiment – spuneți-i propriului copil că timp de o săptămână el va conduce întreaga familie și toți cei din casă vor fi obligați să îl asculte! Hmm!, cred că ne aventurăm prea mult cu o săptămână întreagă...

*

„Dă-i puterea celui care nu o vrea!”, spune un dicton latin.

– Bineee! Hai că am de dat niște putere. Să vedem cum facem! Cei care vor puterea, să treacă în dreapta! Bravo! Acum vă rog să mergeți pe stadionul național și să așteptați puțin acolo. Hai, hai, nu mai comentați, că încăpeți voi! Așa, mai înghesuit.

Deci, tu care ai rămas, pentru că nu vrei puterea, o să ți-o dau. Îi vei conduce pe toți cei care te așteaptă pe stadion.

– Și cum o să conduc eu atâția oameni care toți vor să-mi ia puterea?

– Dacă ai rămas pe loc, vei ști și cum să o faci.

Cât de grea poate să fie găsirea omului cel mai potrivit pentru ceva? Depinde, în primul rând, dacă îl caută cineva.

*

Pământul s-a revoltat din cauza distrugerilor pe care omul le-a făcut pe planetă – poluarea aerului, apelor, solului și subsolului, tăierea pădurilor, afectarea gravă a habitaturilor diferitelor animale și chiar dispariția multora dintre specii.

Acum, el vrea să ne pedepsească, dar încă nu este hotărât cum să o facă. Înclină între a ne face traiul aproape imposibil, dar îi este teamă că ne vom adapta, și a ne priva de inteligență,

ceea ce iarăși nu îl încântă prea mult, deoarece, spune El, mulți dintre noi sunt deja acolo, fără să se fi observat o ameliorare a strării Sale.

În acest moment, mai puțin contează cum ne va pedepsi Pământul, că oricum, sigur o va face, doar că se mișcă El puțin mai greu. Important este cum ne vom salva pielea.

Atenție mare, vă rog! Așa, pe nepregătite, nici mai mult nici mai puțin, sunteți avocatul apărării. Pofțiți la bară! Cum pledați? Ce argumente aduceți? Cum câștigați jurații de partea dumneavoastră?

Să fiu sincer, eu aș cere o pedeapsă severă, dar meritată – cel puțin interzicerea extinderii în teritoriile încă nelocuite ale planetei. Cum adică, de ce așa ceva ?! Păi n-am spus că să fim avocatul apărării?!

*

Dacă cercetăm în profunzimea materiei, avem surpriza să găsim, dincolo de un anumit nivel, ceva care nu mai are caracteristicile substanței cu care suntem obișnuiți aici, „la suprafață”. Totul se pierde într-o stare energetică bizară, fără consistență.

În planul evoluției materiei, s-a ajuns deja la stadiul de gânduri, rațiuni, amintiri, stări, toate de o imaterialitate pură.

Nu ar fi exclus ca și la nivel macro-cosmic, starea de exprimare să fie ceva în domeniul sentimental sau volitiv, deci, tot de natură nepalpabilă.

Atunci putem considera că materia nu există în sine, fiind doar o structură? O matrice, a cui? A unei stări nonmateriale pe care încă nu putem să o definim cu precizie. Și nici nu o vom putea cunoaște vreodată decât la ieșirea din sistemul structural care ne definește. Și asta, deoarece această structură nu este neapărat de natură organizatorică, ci, mai degrabă constituie o caracteristică a acelei, să-i zicem, „stări inițiale”. Adică, oriunde

ne-am deplasa de-a lungul acesteia, structura ne însoțește, se ține după noi și nu ne lasă să vedem dincolo de... aparenta stare materială. Dar de ce ni se face asta? Am greșit cu ceva? Nu neapărat. Ba chiar s-ar putea ca matricea asta să facă posibilă existența noastră, să ne fie strict necesară în sistemul nostru de referință. Deci, devine o caracteristică, nu a „stării inițiale”, ci a noastră. Și noi ce să facem cu ea? Până vom ști ce, o trăim așa cum este.

Dar dacă noi suntem, de fapt, caracteristica ei? Poate ne trăiește ea pe noi și habar n-avem...

*

Parcă mi-a rămas gândul neterminat.

Trăim într-un univers mult mai virtual decât credem. Trecutul este imaterial, viitorul este probabil, iar prezentul... Prezentul poate fi definit ca fiind cea mai mică unitate de măsură a timpului. Infinit de mică... Atât de mică încât mintea noastră nu este suficient de rapidă ca să țină pasul cu prezentul.

Asta înseamnă că noi, de fapt, trăim în trecut. Percepem prezentul cu întârziere, atunci când el a devenit deja trecut. Și, deci, adevăratul prezent, pentru noi este viitor.

În situația aceasta, dacă trecutul este imaterial și prezentul nostru este deja trecut, înseamnă că tot ceea ce percepem noi este iluzoriu.

Nu trebuie să ne îngrijorăm, că sigur existăm, doar că trăim cu o anumită întârziere.

*

Dacă ați putea da, o singură dată, timpul înapoi, pentru ce ați opta? Veți dori să retrăiți un moment foarte frumos al vieții, sau să schimbați un eveniment care a avut urmări foarte neplăcute?

Sunt convins că unii vor încerca să le obțină pe amândouă dintr-un foc, alegând, de exemplu și mai ales, ziua nunții.

*

Prima navă cosmică interstelară a pământenilor a ajuns cu bine pe planeta Brahah. Locuitorii acesteia sunt ființe foarte avansate spiritual și foarte dezvoltate tehnologic. În plus, și foarte simpatici – pitici și cu urechile mari cât capul. Un singur lucru le lipsea – nu știau să râdă. Nu că n-ar fi putut să le stea în fire, dar nu fuseseră înzestrați cu o asemenea stare.

Desigur că echipajul nostru s-a oferit să-i ajute. Printr-o procedură foarte avansată a lor, s-a realizat un transplant de stare de râs, de la pământeni la brahahi. Și dintr-o dată, toți au început să râdă.

Le-a plăcut atât de mult noua lor însușire, încât le-au transplantat și ei, în dar, pământenilor o calitate caracteristică lor, dar necunoscută nouă – aceea de a brurui.

S-au despărțit în cele mai cordiale relații.

Întors acasă, echipajul a povestit cele întâmplate. Chiar s-a păstrat legătura cu planeta Brahah și s-a aflat că ei au mers până acolo încât au schimbat numele civilizației lor, numind-o acum Brahaha.

Lunile treceau, dar acel bruruit primit cadou nu se manifesta în niciun fel, la niciunul dintre membrii echipajului.

Până într-o zi când un fenomen bizar a început să se manifeste. S-au făcut investigații amănunțite și s-a constatat că 98,9% dintre femeile pe care le priviseră doar membrii echipajului spațial, erau acum însărcinate.

Astfel a mai învățat Omenirea o lecție – darurile extraterestrilor nu sunt neapărat folositoare. Și încă nu se știa ce urechi mari aveau viitorii nou-născuți.

*

Copiii trebuie să meargă neapărat la școală. Tinerii pot merge și la facultate. Adulții mai merg pe la serviciu, dacă au unde. Pensionarii au de ales între parc, televizor și piață. Bătrânii și mai bătrâni stau acasă. Deci, e mult până scapi de copilărie...

*

În caz de cutremur, nu vă panicați! Ori că sunteți calmi, ori agitați, vi se va întâmpla același lucru. Și, oricum, cutremurul nu vă poate auzi țipetele de spaimă; vecinii, însă, da.

*

Simt că mi s-a umplut spațiul de memorie. Am ajuns în situația de a fi nevoit să șterg ceva, pentru a mai putea înregistra și altceva. Să șterg prin uitare, dar ce? M-am gândit să scap de tot ceea ce a fost neplăcut. Dar am constatat cu tristețe că amintirile de genul acesta nu vor să se șteargă. Pe cele neutre nu mă pot baza, deoarece acestea se șterg de la sine, după un timp, și nu ele îmi saturează memoria. Mi-au mai rămas amintirile plăcute. Le-am clasificat în importante și mai puțin importante. Cele mai puțin importante sunt și... mai puține; și nu câștig prea mult spațiu uitându-le. Celelalte, în schimb, sunt prea importante.

Deocamdată îmi conserv ceea ce am. Mă grăbesc să uit imediat tot ce nu mă interesează și mă feresc să înregistrez evenimente mai puțin importante, pe care să nu-mi pot permite să le rețin. De cele neplăcute nici nu mai vorbesc – le resping imediat.

Așa am ajuns într-o stare de echilibru prin control entropic. Și parcă devin mult mai relaxat. Constat cu satisfacție

că acest filtru impus fluxului de informații îmi creează de la sine spațiu de memorie suplimentar. Nu mai primesc nimic negativ în mintea mea, nu mai generez stări conflictuale și nu mă mai contaminez cu ale celor din jur. Parcă și cele vechi, nemaifiind alimentate, se estompează.

Vrea cineva să se certe cu mine? Îmi pare rău. Nu am spațiu, nu mă interesează, te-am uitat înainte de a te auzi.

*

Mersul în șir indian este dictatorial – toți fac ceea ce le impune primul.

Mersul la atac, desfășurat în linie, este democratic – toți participă, dar puțini ajung; și deseori se întâmplă ca cei din frunte, aparent mai bine poziționați, să pice primii.

Se pare că cel mai avantajos pentru popor este mersul la atac, în șir indian.

*

Este întrebare:

– Ce preferi? Trasul cu pușca sau trasul cu arcu?

– Ce îmi recomandați?

– Te-aș sfătui să alegi pușca, deoarece arcașul este cam neexperimentat. Pe precedentul l-a nimerit abia cu a cincea săgeată. Stres inutil, domnule.

– Dar pușcașul cum e?

– E puțin cam miop, dar nu te îngrijora, că trage rafală!

După puțin timp, el aude, parcă de altundeva:

– Hai, domnule, ai adormit în poligon?! Mai tragi cu pușca aia sau nu?

– ... În cine?

*

Dacă nu știi, inventează!

*

Nu există oameni fără obligații, doar că unii „trișează”, transformându-le în satisfacții.

*

Viața este o poveste tristă, plină de momente comice.

*

Ceea ce este gratis, poate deveni mai costisitor decât ceva scump, tocmai prin faptul că o valoare neprecizată poate însemna oricât. Nu te grăbi să gândești că ratezi o bună ocazie, deoarece, în asemenea situații, mintea are obiceiul să îți arate doar ceea ce vrei să vezi!

*

Gândește complicat, acționează simplu!

*

Focul ardea cu vâlvătași și pompierii stăteau impasibili. Doar unul dintre ei era mai aproape de pârjol și ținea o adevărată prelegere despre realizările fără seamăn ale clasei noastre politice.

Un trecător mirat, îi întreabă:

– De ce nu dați cu apă?

– S-a terminat. Și până aducem alta, servantul 2 minte de-ngheață, ca să țină focul sub control.

– Văd că n-are niciun efect.

– Păi dacă politicienii ăștia ai noștri nu valorează nici cât o apă chioară! Băi, Fănele, schimbă, mă, pe nivelul de trai, că nu se mai stinge focul ăsta nici până mâine!

– Nu, dom' caporal, se stinge, da' sunt eu deștept foc și-l aprind la loc.

– Aduceți unul mai prost!, le sugerează trecătorul cel mirat.

– Nene, nu e de glumă cu focul. Vrei să bubuim?!

– Să nu-mi spui că aici a dat foc unul căruia i-a scăpărat mintea!

– Nu, da' aproape. A trecut o fată pe stradă, foc de frumoasă și proprietarului i-au scăpărat călcâiele după ea. Deci, sursă dublă de incendiu la țeava de combustibil.

– Oooo!!, grav. Cum o s-o scoateți la capăt?

– Deocamdată ardem gazul de pomană, sperând să se termine, ca să se stingă focul de la sine. Că doar nu ard gazele de șist.

Ca să nu mai lungim vorba, incendiul s-a potolit, în momentul în care au adus pe unul care bea de stinge.

În concluzie, incendiile se sting cel mai bine cu alcool, dar un foarte bun efect au și discursurile din campaniile electorale.

Curios că alcoolul ajută și în cazul inundațiilor, dacă îl bei de zvinți. Totuși, mai eficiente sunt unele persoane nepăsătoare, care trebuie identificate din timp și aduse la nevoie, deoarece ele, unde calcă, balta seacă!

Și pentru sporirea rezistenței în caz de cutremur, avem destui oameni care cochetează cu betonul, iar în cazul căderii de obiecte cosmice, trebuie să fim pregătiți să cântăm: „După pui de moroșan...”

Atunci de ce mai este nevoie să sunăm la 112? Deoarece nu ne valorificăm eficient resursele native.

*

Dacă ajungeți în situația inevitabilă de a vă certa violent cu cineva, să nu vă preocupe la acesta nici înălțimea, nici greutatea, nici mușchii, nici figura lombroziană, nici măcar eventualele obiecte contondente din dotare, ci, în primul rând, gradul său de frustrare – din cauza vieții, a celor care au, a celor care nu dau, din orice altceva. O să vă dați seama de nivelul acestuia, după disponibilitatea lui de a se certa fără niciun motiv.

Soluția dezamorsării unei astfel de situații este de a disipa starea de conflict, prin deturnarea modului acesteia de manifestare. Ceva de genul: Când el spune „Ce vrei, mă, că te fac pilaf?”, îi răspunzi „Băi, da' ce dreptate ai! Pilaf ne fac guvernanții cu taxele lor.”

*

Secretul eficienței muncii este pauza. Aceasta îi dă omului perspectivă, scop și satisfacție.

*

Femeile conduc mult mai bine decât bărbații. Și asta se vede, în primul rând, în căsnicie.

*

Cine o fi lansat expresia: „Grăbește-te încet?” Un înțelept sau un leneș?

*

Nu îi arăta șefului că ești bine dispus! Va crede că ai prea puține sarcini.

*

Străbunii mureau răzând. Acum, mulți trăiesc plângând. Ar fi cazul să renunțăm la atâta... sensibilitate.

*

Nu te grăbi să te învinovățești! O vor face alții cu mai multă tragere de inimă.

*

Plângem în hohote, râdem cu lacrimi, ne grăbim încet, visăm cu ochii deschiși, alergăm pe loc, ne contrazicem singuri... Suntem antagonici ca motor al dezvoltării noastre, ca frână a unei evoluții ce ar putea scăpa de sub control sau vrem să facem două lucruri dintr-o dată?

O formă socială de manifestare este autoantagonia, ceva de genul – „nu mă pricep, dar mă amestec”.

Unii chiar au inventat triantagonia – „nu mă pricep, mă amestec și preiau conducerea”.

*

„Drumul cel mai scurt este drumul cunoscut.” Așa că, mergeți întotdeauna pe partea spectrului vizibil! Pe banda frecvențelor mari, viteza exagerată vă va crea probleme de frânare, iar dincolo se merge prea împleticit. Lăsați-i deocamdată în pace pe aiuriții care tot caută scurtături! Nu

rătăcim noi după ideile lor trăsnite. Îi vom aborda doar dacă le găsim.

*

Dacă gripa ți-a invadat corpul, este posibil să se fi produs vreo trădare la nivelul sistemului tău imunitar. Dacă nu s-a întâmplat asta, este posibil să ți se fi birocratizat prea mult armata. În ambele cazuri, nu da vina pe inamic!

*

S-a anunțat că se vor mări salariile peste rata inflației. 1 Aprilie nu este. Nici nu s-a spus asta la vreo emisiune de divertisment. În mod sigur anunțul a venit de la clasa politică. Economia nu duduie, ci, mai degrabă, scârțâie. Nu există surse extrabugetare de finanțare. Nu muncește nimeni după alte principii... E clar! Iar suntem în campanie electorală.

...Dar, totuși, nu vor fi alegeri prea curând!

Nici nu trebuie, că doar s-a inventat guvernarea electorală.

*

În cabina de vot nu trebuie să facem prea multă filozofie. Știm că până acum i-am ales pe toți. Știm că nu ne-au înțeles ce vrem. Știm că degeaba i-am pedepsit la vremea lor. Știm că cei noi sunt deja vechi. Știm că nu avem pe cine. Dar toate astea nu contează. Important este să ieșim de aici mândri că ne-am îndeplinit datoria de cetățeni și că prin gestul nostru anonim, contribuim la consolidarea democrației reprezentative. Ne-am înmulțit prea mult pentru a participa toți la luarea deciziilor și de aceea trebuie să fim reprezentați. „Agora” noastră a devenit acum neîncăpătoare.

... Dar stadioanele? Nu sunt ele destul de mari? Eee, să sperăm că nu le vom pierde și pe-astea.

*

Cine a învățat pe cine? Omul pe animale sau animalele pe om? Am învățat noi castorul să facă baraje? Nu. Am învățat noi păsările să-și facă cuib? Nu. Am învățat noi lupul să vâneze? Nu. Foca să prindă pește? Veverița să-și facă provizii? Albina să producă miere? Termitele să-și construiască cetăți? Leoaica să-și apere puii? Nu. Omul a învățat de la animale, clar! Și ele, mai nimic de la noi. Animalele merită respectul nostru.

...Poate ursul, cu hibernarea lui, să le strice puțin reputația.

*

Nu împrumutați cărți de la bibliotecă, decât dacă intenționați să le și citiți! Cu fișa personală de acolo, nu mai impresionați pe nimeni, iar ca să o postați pe Facebook, vă expuneți prea mult.

*

Am trecut pe lângă o polițistă. Soarele de sfârșit de mai ne zâmbea prietenos, verdele crud ne îmbia la relaxare, iar păsărelele ne înveseleau cu trilurile lor. I-am admirat costumul, apoi am invitat-o la cofetărie. Nu m-a refuzat. După aceea am mers în parc și ne-am plimbat. Ne-am oprit pe una din bănci și... ne-am sărutat. Apoi am condus-o acasă. Totul a fost atât de frumos...

Ce anume? Polițista?! Care polițistă? Aaa, da! Parcă a trecut o polițistă pe lângă noi, dar s-a dus în treaba ei.

*

„Învățați, învățați, învățați!” Dar ce? Și de la cine? Lenin nu a precizat și s-a văzut.

*

„Un pas mic pentru om, dar un pas uriaș pentru Omenire.” Neil Armstrong s-a cam grăbit spunând asta. Era, de fapt, un pas uriaș pentru el și echipa lui și un pas mic pentru Omenirea care trebuia să continue cu alți pași mai mari. Dar dacă el a zis asta, gata, ne-am oprit ca să ne lăudăm.

*

Principală cauză a nefericii omului se află în interiorul său profund, acolo unde se interpretează realitatea. Tot în urma prelucrării acestor date, se poate naște și fericirea. Am putea spune că cele două stări nici nu există, în sine, cu adevărat. Există doar realitatea și modul nostru de raportare la aceasta.

Cei pe care îi vedeți fericiți sunt, de fapt, niște interpreți mai talentați.

Nu vă lăsați mai prejos, deoarece fericirea nu vine din altă parte!

*

Mergând noi așa prin viață, vedem cum vin spre noi fel de fel de probleme. Mulți nici nu știu că se pot feri de ele, așa că le iau în plin. Alții chiar le invită spre ei.

Deci, ce facem când nu putem să evităm o astfel de „distorsiune”? Cum scăpăm?

În primul rând, trebuie să aflăm cu ce ne confruntăm. Un inamic descifrat este pe jumătate învins. Apoi îi atacăm punctele

slabe, pentru ca cele tari să se prăbușească singure. Totul este să obținem controlul asupra întregii situații. Când am reușit asta, lucrurile devin clare – mai trebuie să facem „curățenie” și gata.

Atenție!, că și problema încearcă același lucru cu noi – să ne preia controlul. Dacă reușește, mai avem șansa să ne adaptăm la condițiile ei, că încercăm să conviețuim, dându-i tribut din liniștea noastră și nelăsând-o să ne-o ia pe toată.

Dacă ajungem să fim îngenunchiați, să nu disperăm înainte de a conștientiza că nimeni nu poate fi cucerit complet, decât în momentul în care acceptă el acest fapt.

Nu uitați să vă faceți aliați în lupta cu problemele vieții! Sunt atâtea lucruri frumoase pe lume.

*

„Timpul înseamnă bani.” Bani înseamnă dezvoltare. Dezvoltarea înseamnă poluare. Poluarea înseamnă disconfort. Disconfortul înseamnă stres. Stresul înseamnă boală. Boala înseamnă bani cheltuiți. Bani cheltuiți înseamnă timp pierdut. Timp pierdut înseamnă mai puțini bani.

Procesul trebuie inversat – banii să ne dea timp.

*

Nu trebuie să ne fie frică de întuneric, doar de ce poate ascunde el. Iar el, în principal, este populat de propriile noastre creații. Este genul de teamă cu care te poți lăuda – îți dezvăluie un grad ridicat de imaginație.

*

Dacă sunteți ferm convins că aveți un nivel de inteligență ridicat, nu participați la rezolvarea testelor de perspicacitate! S-ar putea ca dezamăgirea să fie cu atât mai mare.

*

Dacă ai ghinionul să ți se încurce parașuta foarte rău, nu te impacienta, nu te enerva, nu da vina pe nimeni! Adun-o așa încurcată cum este și îndeas-o în sac! O să o descurci la bază. Mai important acum este să alergi spre locul de adunare.

În aer? Este ceva asemănător, doar că nu alergi, ci planezi. Dar prezența la locul de adunare rămâne obligatorie.

*

Test: sunteți la manșa unui avion de vânătoare pe care habar n-aveți să-l conduceți. Ce faceți? Simplu. Apăsați pe toate butoanele și trageți de toate manetele posibile, până când vine cineva din echipa tehnică și vă oprește.

În aer??! Toți vreți în aer?! Doar ce-am lămurit un parașutist. Păi voi nu aveți nevoie să mai decolați, că sunteți deja în aer. Eeee, nici în aer nu este ceva complicat. Tot apăsând la butoane, îl veți nimeri cu siguranță și pe cel de catapultare.

Avionul??! Ce-i cu el? Stați liniștit! Ați apăsas fără să știți și pe pilotul automat.

S-a prăbușit??! Vaaaii ce neglijență! Nu i-au pus suficient combustibil pentru a reveni acasă? Oricum, era doar pe simulator.

Gata, ați trecut testul. Pofțiți brevetul! Întoarceți-vă în țara dumneavoastră și pilotați orice avion vă iese în cale, că noi vă dăm voie!

*

De ce este mult mai ușor să distrugi, decât să construiești? Deoarece construcția presupune inteligență.

*

S-a oferit un premiu de un miliard de euro, pentru cel care va reuși să facă Pământul să râdă. Nimeni nu a reușit până acum, deoarece niciunul dintre cei care au încercat, nu a înțeles că, pentru a-l face să râdă, Pământul trebuie, mai întâi, oprit din plâns.

*

Câți de Einstein o fi ratat Omenirea până acum, din cauza irosirii unor condiții prielnice? Ar trebui, totuși, să ne declarăm mulțumiți, din moment ce, cu siguranță, și mulți de-alde Hitler ne-au trecut pe la ureche.

*

Ați ascultat vreodată cum crește un copac? Este greu de auzit, deoarece el crește cu mare grijă și fără să deranjeze pe nimeni, pe când noi trăim mult prea zbuciumat pentru ritmul lui. Îl tratăm și cu superficialitate și chiar îi ignorăm efortul. Noi doar îl pândim să ajungă mare, dar de ascultat, niciodată.

Ia cuprindeți-l cu brațele și lipiți-vă urechea de coaja lui! Stați așa nemișcat, până când îi simțiți vibrația trăirii.

Cred că deja v-au năpădit furnicile, dar se apără și el cum poate, prin diverse alianțe defensive. Veniți mai des cu tâmpla la pieptul lui și o să vedeți că, la un moment dat, o să vă recunoască... Nu garantez și pentru furnici; ele trăiesc chiar mai zbuciumat decât noi.

*

Trageți pe dreapta când trece o coloană oficială, deoarece... în stânga este șoferul, un om nevinovat ...! Nuuu! Vai, ce bulversat sunt azi!

Nu mai trageți, domnilor, că banda dreaptă este ocupată cu mașini parcate. Apăsați... pedala de accelerație și goniți cu mașina mai repede decât ei, până la primul refugiu unde – în sfârșit, acum! – trageți pe dreapta, dar stați la pândă, ca să fiți primul care profită de culoarul făcut de coloana oficială! Hai că sunt buni și politicienii ăștia la ceva.

*

Incredibil cu ce viteză a trecut o broască țestoasă pe lângă mine. Lopăta din picioare de nu i le puteam urmări cu privirea. Alerga, pur și simplu. Ce nedreaptă este lumea asta! Ea sprintează, iar eu gâfâi din orice. Și pentru că ea umblă cu carapacea în spinare, nici eu nu am dreptul să fac din cochilia mea o scuză.

*

Mersul pe jos te face frumos. Ați văzut doar copiii ce drăgălași sunt, că toată ziua aleargă. Ați văzut tinerii ce frumoși sunt, că fac deseori sport. Ați văzut adulții ce ridați și palizi sunt, că nu se mai satură de mers cu mașina. Ați văzut pensionarii ce veștejiți sunt, că toată ziua trândăvesc la table, în fața blocului.

Dacă aveți octogenari în casă, sau și mai și, care oftează privind la poze, tânjind după frumusețea tinereții, faceți-le un bine și trimiteți-i la alergat! Cu fiecare kilometru, o zi spre tinerețe.

*

Cei mai autoritari oameni sunt lăutarii. Toți jucăm după cum cântă ei.

*

Fără să conștientizăm prea mult, puterea obișnuinței ne guvernează cea mai mare parte a vieții. De exemplu, se pot accepta diverse cataclisme , dar este de neconceput o nuntă fără sarmale.

*

Problema... problemelor:

Mai important decât să eviți problemele, este să știi să le rezolvi. Pentru asta, trebuie ținut cont că orice problemă are cel puțin o soluție; ori o găsim, ori o inventăm.

*

Renunțați când costul este prea mare! Plecați când este prea ieftin! Fugiți când este gratis! Fugiți mai repede, că nu mai apucați!

*

Cea mai mare plăcere este atunci când îți dorești un lucru și încă nu îl ai. După ce l-ai obținut, nu mai are același farmec; dar îți poți dori altceva.

*

De ce ne este teamă mai mult de soția șefului decât de șeful însuși? Deoarece interpretarea ei asupra realității este mai gravă decât realitatea văzută de el.

*

Mergi la viitorii socrii și cere-le mâna fiicei lor! Privește-o cu atenție ca să vezi dacă are bățături în palmă! Dacă are, înseamnă că este o fată harnică. Dacă nu are, înseamnă că socrii sunt harnici. Pentru a te convinge, cere-le și lor mâinile! Dacă nici ei nu au, înseamnă că ai nimerit bine. Dar dacă ei au, înseamnă că vei avea și tu în curând.

*

Când merge fata la viitorii socrii, trebuie să fie foarte atentă la relația mamei cu fiul ei, deoarece, în multe cazuri, aceasta este o legătură reciproc posesivă. Cel mai bine își va da seama dacă a nimerit unde trebuie sau nu, urmărind pe cine ironizează el prima dată, pe ea sau pe maică-sa. În momentul acela, cealaltă, deja a pierdut bătălia.

*

Adunați cu mintea, de-a lungul vieții, cât mai multe învățături! Din învățăturile de minte se câștigă experiența.

*

Dacă citești și nu prea înțelegi, înseamnă că ești un om inteligent. Dar nu îndeajuns.

*

Imaginea clasică a extraterestrului este reprezentată de acel tip scund, foarte slab, chiar rahitic, având un cap mare, chel și niște ochi bulbucați, de te sperii. Ar trebui să ne întrebăm cum au ajuns ei în halul ăsta. Nu este chiar atât de greu de înțeles. Ia să mai treacă peste noi câteva sute de ani, tot așa, cu sintetice, plastice, aditivi, coloranți, ierbicide, insecticide, hormoni, antibiotice în carne, mercur în pește, toxine peste tot, apă stricăță, aer contaminat și o să vedeți ce o să mai râvnim la frumusețea extratereștrilor de azi.

Desigur, există și posibilitatea să spunem că strămoșii erau niște urâți.

*

Ai noștri au realizat avionul care zboară cu spatele, producând senzație la Salonul Aeronautic de la Paris.

Totul a pornit de la ziua de naștere a unui tehnician care a făcut cinste în timpul programului de lucru. Astfel că la sfârșit, din prea mult... „entuziasm”, ei au montat caroseria invers la un avion utilitar aflat în reparație.

Așa că nu vă mai supărați pe cei care greșesc! – de la ei se pot naște idei revoluționare. Supărați-vă pe cei care nu greșesc! – de la ei vi se trag toate baremele de execuție.

*

Feriți-vă de oamenii vampiri-energetici! Îi puteți recunoaște destul de ușor – când se apropie de voi, sunt palizi, trași la față, fără vlagă, dar imediat ce v-au strâns mâna, se luminează dintr-o dată, devin activi și optimiști. Și asta deoarece v-au furat energia.

Odată identificați, aceștia nu trebuie primiți în casă pe timpul iernii. Vă dați seama, un asemenea individ, doar îți atinge caloriferul pe motiv că vrea să se încălzească și ți-a și furat o gigacalorie. Plătești câtamai factura degeaba din cauza lui.

Ne mai mirăm de ce sunt pierderi în rețeaua de termoficare. Păi toți ăștia s-au înghesuit să se angajeze acolo.

Cam la fel stau lucrurile și cu vampirii-politici. Tot așa vai de capul lor sunt și ei înainte de alegeri, dar apoi, imediat ce i-ați votat...

Pe aceștia să nu îi primiți la suflet, că vă fură voturile fără să știți de ce i le dați. Și ne mai mirăm că avem pierderi de imagine pe plan mondial...

*

Cât de încărcată trebuie să aibă mintea un om, pentru a fi considerat deștept? Contează să fie aglomerată ca o bibliotecă? Este mai bine să fie aerisită, pentru a putea fi completată cu imaginație? Sau nu contează cât, ci cu ce?

Dar cât mai contează să fii deștept?...

*

Ia-le femeilor frumusețea și vei avea o revoltă a bărbaților! Deoarece ele vor cheltui mult mai mult. Ia-le bărbaților berea, și vei stârni o revoltă a femeilor, deoarece ei se vor reprofila pe ceva mai costisitor!

Indiferent ce le iei oamenilor, ei își vor mări cheltuielile.

Dă-le femeilor și mai multă frumusețe și ele vor cheltui mai mult pentru a și-o întreține! Dă-le bărbaților mai multă bere și ei vor cumpăra un nou frigider pentru a o ține la rece!

Indiferent ce le dai oamenilor, ei își vor mări cheltuielile.

Indiferent că le iei sau că le dai oamenilor, ei vor fi nemulțumiți.

*

Toți funcționarii care lucrează cu publicul, trebuie să dea un test de răbdare. Dacă îl trec, nu sunt buni.

Te plafonezi de prea multă răbdare.

*

Dacă vă certați în căsnicie, măcar faceți-o pentru lucruri importante! Cu timpul, veți vedea că lucrurile importante sunt și foarte prețioase și nu se merită a fi pierdute, certându-vă.

*

Risipim tot ce avem la discreție! Prețuim doar ceea ce costă. Nici chiar lucrurile vitale nu le prețuim decât dacă sunt scumpe. Când lucrurile vitale nu vor mai fi la discreție, va fi prea târziu.

*

Iertarea poate fi o metodă de educare, dar repetarea iertării este un mod de a încuraja greșeala. Repetarea repetării, deja devine mai gravă decât greșeala.

*

Poate cel mai neplăcut lucru de pe lume este tristețea bătrâneții.

Ne chinuim toată viața să ne păstrăm locul pe care ni-l credem hărăzit, iar la bătrânețe, când este cel mai important, renunțăm prea ușor...

Probabil este consecința faptului că ajungem să fim ceea ce am simțit de-a lungul deceniilor. Oare devenim și ceea ce merităm să fim?

*

V-ar conveni să existe o vârstă a remușcărilor pentru faptele rele făcute de-a lungul vieții? Nici mie, dar nu avem ce face.

*

Boala este o afacere, sănătatea este o afacere, chiar și moartea este o afacere, la fel și frica, plăcerea, tristețea sau aventura. Totul costă, iar ceea ce pare gratis, va costa mai târziu. Cum putem să nu mai plătim nimic? Devenind săraci lipiți. Asta nu înseamnă că nu mai costă, ci doar că plătesc alții pentru noi.

*

Fiți înțelegători! Creierul nu reține decât ceea ce înțelege.

*

Ne îndreptăm spre un război al roboților. A fost realizat omul bionic, iar dronele sunt deja funcționale.

Apoi va urma războiul roboților împotriva oamenilor. Mașinăriile vor semăna cu noi, se vor comporta la fel ca noi, probabil vor simula și sentimentele noastre. Cum ne vom mai apăra atunci? Cum îi vom mai deosebi?

Să nu dramatizăm! Nu se vor deprima, nu se vor îmbăta, nu vor lenevi, nu se vor grozăvi, nu vor ști să mintă, să bârfească, să trădeze... Încă stăm bine.

*

Se spune că furtul informațiilor pe internet a atins cote alarmante. Totuși, atâtea persoane doresc să fie băgate în seamă, iar spionajul internațional nu le dă nici măcar un like.

*

La capătul ambiției se află dorința. La capătul dorinței se află curajul. La capătul curajului se află prudența. La capătul prudenței se află lașitatea. La capătul lașității se află rațiunea. După rațiune începe știința la capătul căreia se naște filozofia care se încheie unde încep misterele Universului. Coborâm și apoi urcăm, într-un fel de parabolă a destinului în care chiar și experiența lașității (și nu numai) ne este utilă pentru a ne păstra reperele care asigură echilibrul vieții.

*

În general, omul poate trăi doar trei minute fără aer, trei zile fără apă și trei săptămâni fără mâncare. Dar cât putem trăi fără afecțiune, dată sau primită? Spiritual, acest interval de timp ne definește ca oameni pe fiecare dintre noi.

*

Când aveți o zi liberă, mergeți prin oraș la întâmplare și așezați-vă la prima coadă întâlnită în cale! Studiați-i pe cei care sunt acolo cu un rost și bucurați-vă că sunteți într-un evident avantaj față de ei – nu aveți niciun stres față de activitatea

respectivă, nu aveți interesul să ajungeți cât mai repede, nu vă preocupați ce se vinde sau pentru ce se stă acolo, dacă se termină sau mai aduce și mâine, nu vă interesează dacă cineva intră în față sau dacă minte că era la rând. Pur și simplu vă relaxați și reușiți asta deoarece nu sunteți implicat.

Oricât de tensionat ar fi mediul în care vă aflați la un moment dat, oricât de mult v-ar influența negativ, nu vă pierdeți cu firea! Învățați din timp dezimplicarea de scurtă durată; atât cât să vă ajute să vă reveniți. Pentru câteva secunde, priviți-i pe cei din jur ca pe niște oameni așezați la o coadă, față de care nu vă raportați decât spațial. Apoi reveniți și intrați „în luptă” cu forțe proaspete! Dar înainte de această „evadare”, studiați-vă, din ochi, colegii, ca nu cumva și ei să plănuiască același lucru, în același timp! Nu de alta, dar o coadă la care nimeni nu vrea nimic și nu este interesat de nimic, scoate vânzătorul din minți.

*

Tehnologia de azi este mult prea avansată pentru ca oamenii obișnuiți să o mai poată înțelege. Simpla utilizare a ei, nu ne face mai deștepți, ci mai dependenți.

Vreți să scăpați de dependență? Renunțați la tehnologie!

Mmda, mă gândeam eu că nu o să vreți.

*

Trăiți sentimentul că sunteți manipulați sau procesul se desfășoară fără fisură?

*

Cel mai important om pentru Omenire nu este cel care vindecă, nici cel care învață, care știe, care crează, care conduce, care depune efort fizic sau altceva, ci este cel care

supraviețuiește. Însă, până atunci, ne putem permite să fim importanți pentru noi.

*

S-a anunțat că se va da, și foarte mulți s-au adunat acolo. Dar li s-a dat ceva rău.

Apoi s-a anunțat că se va lua. Crezând că li se va lua acel rău, iar s-au adunat destui acolo. De data asta, li s-a luat ceva bun.

După un timp au fost chemați din nou. S-a explicat cu argumente convingătoare că acel ceva rău care li s-a dat, este de fapt, un lucru foarte bun pentru ei, iar acel ceva bun care li s-a luat, le era foarte dăunător. Din păcate, nu mai venise nimeni să asculte.

*

Are un noroc fantastic la găsit bani pe stradă. Atenție mare însă, că nu îi ia de pe jos!

*

Dacă sunteți bine văzut, trebuie să vă întrebați de către cine și cu ce scop vă privește.

*

Nu poți să îl obligi cu absolut nimic. Face numai și numai ce vrea el. Noroc că vrea orice.

*

Nu fi dezamăgit! Nu te resemna! Continuă lupta! Păstrează speranța! Mai vin ei cu sacoșele și la următoarele alegeri.

*

Au un copil atât de sensibil, încât i l-au luat la Institutul de Fizică a Pământului pentru a prevesti cutremurele. La cel mai mic deranj, începe să țipe. Nu și l-au alintat degeaba.

*

Este sub orice critică, dar totuși, deasupra oricărei suspiciuni.

*

Cel mai mare miracol al Universului este că infinitul de mare începe în infinitul de mic.

*

Un copil de la țară s-a rătăcit într-un oraș. A cutreierat pe străzi, a mâncat ce a găsit, a dormit pe unde a putut, s-a ferit de câini și de oamenii cu gânduri ascunse, apoi a căutat din nou, orientându-se după lumina apusului și, în cele din urmă, frânt de oboseală, plin de praf, a găsit drumul bun și a ajuns pe jos casă.

Un copil de la oraș s-a rătăcit într-un sat. Și-a scos smatphonul, i-a activat GPS-ul, și-a aflat coordonatele pe care i le-a trimis tatălui său printr-un e-mail cu mențiunea de a trimite pe cineva după el. Într-un timp relativ scurt era deja acasă, în deplină siguranță.

Fără să ne dăm seama, orașul ne prosteste.

*

Am primit un mesaj din viitor, de la o sursă strict secretă. Acolo societatea funcționează pe baza creditului de competență. Dacă nu aduni suficiente credite într-o lună, Autoritatea te ajută să le dobândești, deportându-te pe o planetă anexă unde poți face agricultură, minerit, întrețineri etc. Dacă nici așa nu îți asiguri norma de competență, ești mutat pe planeta de reevaluare. De aici te poți întoarce pe planeta anexă, dar dacă la sfârșitul reevaluării nu obții cel puțin așa-zisul credit minimal de competență, vei fi trimis în trecut.

Mesajul mă atenționa că o nouă serie de reevaluări se îndreaptă spre posturile noastre de conducere.

*

Dacă lumina ar produce ecou, ar avea și Soarele umbră.
Dacă omul ar fi telepat, nu i-ar mai conveni să fie sociabil.

*

Există o infinitate de frumuseți, dar noi avem o privire atât de ageră, încât urâtul ne sare imediat în ochi.

*

Frumusețea este scânteia dragostei. Dragostea este baza relației. Relația este condiția înțelegerii. Înțelegerea este baza satisfacției. Satisfacția este baza fericirii, iar fericirea este rostul vieții. Totul se întâmplă pe o sârmă, deasupra unei prăpastii.

*

Câte monumente închinat Pământului, Soarelui, apei, aerului sau pădurii avem pe planetă? Atâtea câte încap în capacitatea noastră de a fi recunoscători. Deci, mult prea puține.

*

Cât era ograda aceea de mare, nu a găsit și el ce să fure altceva decât două curci.

Gâștele i s-au părut prea gălăgioase, vaca prea mare, găinile prea somnoroase, oile prea fricoase, porcul prea puturos. La proces au răs toți de el, și judecătorul, și gardianul, și avocatul, și procurorul și auditoriul, deoarece au considerat că și-a riscat libertatea pentru mult prea puțin. Dar cel mai tare râdeau curcile.

*

Din noianul de știri care ne bombardează zilnic viața, pe care să le difuzeze mass-media mai întâi? Pe cele mai importante? Toate sunt importante. Pe cele mai utile? În funcție de interesele oamenilor, toate sunt folositoare. Pe cele bune, pe cele rele? Nu! A fost descoperit criteriul suprem – pe cele care prezintă mai mult interes pentru public.

Așa se face că s-a uitat lumea vreo trei zile la două curci care nici ele nu mai știau de ce râdeau.

*

Dacă omul ar fi avut patru mâini, ar fi fost mai productiv sau mai violent?

Dar dacă ar fi avut patru picioare, ar fi rămas patruped?

În principiu, nu membrele ne determină comportamentul, dar este de semnalat faptul că unii oameni s-au ridicat prematur în două picioare.

*

Timpul trece croindu-și cărări pe fața noastră, dar noi i le astupăm cu cremă antirid. El nu se lasă păcălit, dar oglinda este mai naivă.

*

Putem deveni nefericiți făcând rău. Putem fi foarte fericiți făcând bine. Dar este criminal să fim fericiți făcând rău.

*

„Niciodată să nu spui niciodată!” Dar poți să spui: „altădată”, cu aceeași semnificație.

*

De ce facem noi grevă japoneză? Asta-i chiar culmea! Nu ne-om pricepe prea bine la computere, la mașini, la roboți, la ikebana, dar nici la grevă?!

*

Să ne ridicăm conducătorii în slăvi, cât mai mult posibil! Haideți cu toții, în același timp, milioane de glasuri să se unească într-o odă măreață! Poate reușim să îi trecem dincolo de limita gravitațională a planetei.

*

În loc de încheiere:

Ce se poate spune în loc de încheiere?

„Sfârșit”, „La revedere!”, „Mai vorbim”. De-astea!

Capitolul II

EPIGRAME

Dreptatea ieri și azi

Demult, dreptatea, foarte oropsită,
Umbla cu capul spart prin vânt și soare.
Dar azi e mult mai bine îngrijită
Într-o rezervă la „Reanimare”.

Nivelul de trai european, pe scara termică

În Occident, temperaturi fierbinți.
În sud e cald, climat destul de bun.
În Est persistă soarele cu dinți,
La noi, își face casă Moș Crăciun.

Masa Tăcerii

De ce Brâncuși a pus-o-n Târgu-Jiu
M-am întrebat și-abia acum știu:
El le cerea oltenilor nativi
Să nu mai fie-atât de guralivi.

Soluție pentru câinii comunitari

Pentru că unii-au atacat copii,
Hingherii îi adună cu toptanul.
Mai bine i-ar băga în Primării
Să le mănânce ăloră „ciolanul”.

Justiție modernă

Ne-am convins acum cu toții
Că jurații au... valoare.
Nu-i mai sparg capul dreptății,
Dar „ne frig” la buzunare.

„Campiona unei mari iubiri”

O dragoste eternă și nebună
Re-nvie pe-„Oblemenco” în tribună,
De ar putea topi chiar și oțelu’.
Dar clubul dă răspuns cam... Mititelu.

Strategia guvernamentală a exploatării resurselor naturale

În Valea Jiului, odată vie,
Ortacii-s puși azi pe economie.
Nu mai livrăm cărbunele cu raba,
Că doar nu-i aur, să îl dăm degeaba!

Epigramiștilor olteni

Văd că vă merge totu-n plin,
Dar nu jucați deloc sportiv.
Vă iese testul pozitiv
La zaibărul lui Nea Mărin.

Epigramaștilor constănțeni

V-am descifrat secretul
În Luna de iridiu.
Se vinde la bufetul
„Lacrima lui Ovidiu”.

Unui căpitan de vas

Tăind cu nava noaptea siderală,
Profunde gânduri îl ardeau ca para.
Atunci avu ideea genială
Că niciodată iarna nu-i ca vara.

Unui parlamentar aflat la mare

Faleza plină cu pescari placizi,
El o privea absent, cu moft de domn.
Și-n timp ce ei prindeau zeci de guvizi,
Parlamentarul prinse-un pui de somn.

Unui maaare credincios

Un preot a luat cu el pe plajă
Și-i tot pupa, din când în când, sutana,
Convins că-n marea noastră e o mreajă –
Dacă e Neagră, e a lui Satana.

Românii și marea

Ne punem toți speranțele în mare
Ca-n ultima portiță de scăpare.
Ea le păzește ca pe nestemate,
Dar nu le poate învăța să-noate.

Cerințe birocratice

Simbolul muncii este și hârtia
Și pixul ce îl iei în mână ca să scrii.
Deci e normal să căpătăm mania
De a ne umple singuri de hârtii.

Invidie pe dascăli

Toți ne invidiază și spun că-i facil
Să predai trei vorbe și să pari pedantă.
Dar la ei acasă, propriul copil
Nu pot să-l strunească și-i iau guvernantă.

„Progres” intelectual în școli

În tinerețe te treceau fiori
Când apăreau elevi cu capu-n nori.
Azi nu mai vine nimeni dus de vânt.
S-a rezolvat – cu toții-s la pământ!

Legea compensației

O lege a naturii spune că un *plus*
Pe loc de-un *minus* e urmat neapărat.
Deci nu vă-ngrijorați că țara-n jos s-a dus,
Cu siguranță, domnii guvernanți s-au înălțat!

Metamorfoză politică

În cursa lui pentru „ciolan”
Cu nerv retoric te înmoaie.
Ca opozant e „uragan”,
Dar în guvern, „apă de ploaie”.

„Apărarea civilă” românească

Dacă ne-ar ataca un inamic,
La noi n-ar trebui făcut nimic.
Pe toți i-am izgoni ca pe tâlhari,
Cu haitele de câini comunitari.

Intrarea în NATO și bazele americane

Mai credem c-am intrat în NATO, glorios?
Eram în stare să ajungem și pe jos.
Dar adevărul l-am văzut cu toții-apoi:
Că, de fapt, NATO și-a dorit să intre-n noi.

Unui politician

Te-admir când dai cămașa de pe tine,
Când, pentru noi, ții vigilența trează
Și când te lupți ca să ne fie bine.
Păcat că doar atunci când se filmează.

Ce înțelege DNA prin „marii corupți”

Unui corupt ei i-au venit de hac.
Nu deținea averi sau multe vile,
Dar a vândut un subiect la Bac’
Și-avea... o sută douăzeci de kile!

Scumpirea carburanților

Acum, pe plinul de benzină,
Le dau jumate de chenzină.
Dar ce va fi în viitor?
Pe-un plin, le las mașina lor?!

Unui umorist cu mai puțin talent

Te-ncrunți că nu ești remarcat
Și crezi că oamenii sunt cruzi.
Dar când citești ce ai creat,
Nici ție nu-ți vine să râzi.

Unui parlamentar

E criticat mereu fără cruțare
Că nu-i prezent când se votează legi.
Dar azi, dorind o reabilitare,
A mai votat și pentru cinci colegi.

Exodul românilor în UE

Când am intrat în Europa-n zbor,
Au zis cu toții: „Vai de capul lor!”
Dar s-au convins europenii-apoi,
Că e mai vai de ei, decât de noi.

Nu ni se recunoaște statutul de „economie de piață”

Nu înțeleg de ce „ne bagă-n ceață”
Și nu ne recunosc acest statut.
La cât de scumpe-s prețurile-n piață,
Eu mari economii am mai făcut.

Celor care trăiesc din alocația copiilor

Dacă vrei să le propui
Creșterea venitului,
Ei găsesc mult mai facil
Să mai facă un copil.

Epigramiştilor moldoveni

Voi sunteți cu toți *di* treabă.
„Înțepați” doar cu măsură,
Ca un mângâiat de babă
Încheiat c-o *pălitură*.

Epigramiştilor ardeleni

Printre voi mi-a stat opinca
Și m-a ars pe gât pălinca.
Dar arde mai cu putere
Poanta... cu întârziere.

Casa Poporului

E „de tristă amintire”,
Dar recordu-i evident:
E cea mai mare clădire,
Cu cel mai mult... parlament.

„Ultimului de pe listă”

Ne-a scăpat de abstenență,
Dar ne-a băgat în impas.
Dovedind că, în esență,
Tot „tovarăș” a rămas.

Îngrijorare

În Vrancea, sub pământ ceva s-a copt,
Iar criza încă-i la nivelul opt.
Dar pe român nu asta-l chinuia,
Ci mai degrabă grija altuia.

Un hoț, într-un partid

Un hoț ce tocmai terminase de furat,
De-un polițist mai vigilent fiind văzut,
În sediul unui vechi partid s-a furișat,
Să nu mai poată fi ușor recunoscut.

Echipa națională de fotbal – mai mereu la mila rezultatelor

În orice grupă de picăm
Noi aspirăm la locul doi.
Și chiar și-așa, tot așteptăm
Să-nvingă alții pentru noi.

11.10.2013 : Olanda – Ungaria 8 – 1

I-au bătut de li s-a copt,
De rușine, stau prin beciuri.
Noi, măcar am luat opt
Mult mai greu: în două meciuri!

Fonduri europene nevalorificate

Vin în țară-atâția bani...
Noi îi vrem, dar ne dorim
Să primim și mai mulți ani,
S-avem timp să-i cheltuim.

Cum să fie o epigramă

Să fie un catren cu temă bună
Să aibă rimă simplă și normală,
În conținut să fie ca o spumă,
Dar poanta de final, mereu „penală”.

Zodiac

Unui „Berbec”

Este om de acțiune,
Nu se frânge, nu se-ndoaie,
Doar că e căpos, aș spune,
C-o mai face și de oaie.

Unui „Taur”

Se lăuda că este „Taur”,
Că-i un adevărat model,
Dar sub cununa sa de laur
Era, de fapt, doar un vițel.

„Gemeni”

Isteț și cu dexteritate,
Muncește, umblă ca nebunu’.
Bine merci le face toate,
Că doar el este... doi în unu’.

„Rac”

E precaut, dar și un senzual de soi
De-aceea-ncepe totul dându-se-napoi.
De îl subestimezi, o cam pățești –
Se dă el înapoi, dar are clești.

Unui „Leu”

În Parlament, un „Leu” puternic și versat
I-a speriat pe toți răgând îngrijorat.
Avea pe laptop sala BNR-ului,
Unde se anunțase noul curs al... leului!

„Fecioară”

Stând acolo sus pe cer,
Soarta îi fuse nefastă.
Învăluită-n mister,
Visa să fie... nevestă.

„Balanță”

Armonie, pasiune,
I-au fost date ei în dar.
Le dă înapoi la lume,
Dar cam fură la cântar!

Unui „Scorpion”

Era cam lasă-să-te-las.
Atipic, parcă-n a lor fire,
Dar nu-i lipsea acul din glas
Și nici veninul din privire.

„Săgetător”

Ăsta-i optimist sadea.
La el treaba-i rezolvată
Înainte de-a pleca.
Păi, zboară ca o săgeată.

„Capricorn”

Harnic, prudent, ambițios,
N-ar face el nimic pe dos.
Deci, de-l stresezi cu vorba lungă,
S-ar cam putea să te împungă.

Unui „Vărsător”

El vine-acasă beat, udat de ploaie,
Cerându-i soaței milă și-ajutor.
Ea îl trimite repede la baie,
Știind că este mare... vărsător.

„Pești”

Emoția îl inundă.
De-l forțezi, totu-i în van.
S-ar putea să îți răspundă
Ca peștele în ocean.

Surpriză negustorească

Vânduse blana ursului din crâng
Și-acum credea să i-o agață-n cui.
Rămase, însă, mut ca un nătâng –
Și ursul îi vânduse pielea lui.

Unui fotbalist

Ar fi foarte talentat
De n-ar fi cam... inversat:
El cu capul obosește,
Iar cu piciorul, gândește!

Știrile de la ora 5

Jale, ceartă și omor,
La 5, la televizor.
Care-i rostul, vă-ntrebați?
Să ne țină ocupați.

Unui ministru... îndemânatic

E ambidextru declarat;
Un priceput de milioane.
Nu-n minister neapărat,
Dar sigur la comisioane!

Încheiere

– S-a încheiat? Începe iar?
Sau ne dau banii înapoi?
– Fiți mulțumiți! A fost un dar.
Începe iar, dar nu cu noi.

Capitolul III

POVESTIRI UMORISTICE

TRIPLU CLICK

Cărăruia ajunsese pe buza unei prăpastii și, de aici înainte, pentru o bucată bună de drum, grupul de turiști trebuia să facă o oarecare echilibristică pe terenul accidentat, ancorându-se, mai mult cu priviri speriate, de colțurile stâncilor din jur.

Ultimul din șir era Victoraș, cel mai neexperimentat dintre toți în ale muntelui.

Acum era mai panicat ca oricând, dar încerca din răputeri să își ascundă teama, ca să nu se facă de râs în fața colegilor, care și așa îi cam ironizau stângăciile. Nici măcar pasiunea pentru I.T. nu i-o respectau prea mult, numindu-l în glumă „Triplu click”, după un program de calculator inventat chiar de el, în care funcțiile cele mai complexe care dădeau o dimensiune spațială aplicației, se activau cu triplu click stânga.

Tocmai pentru că era un adevărat maestru în ale soft-ului, încerca acum să-și atenueze teama de înălțime prin diverse programe – în lipsa computerului – de autosugestie. Deja reușise puțin să-și creeze impresia că privirea sa se materializează și devine suficient de rigidă pentru a se sprijini cu ea de pământ. Și chiar încerca să se apuce cu raza vizuală de pietroaiele din jur, pentru a-și mări baza de susținere. Funcționa promițător și de aceea prinse curaj și își aruncă privirea în hăul de lângă ei, cu intenția de a se ancora și în câteva locuri aflate pe fundul prăpastiei, transformând golul în ceva consistent pe care să te poți sprijini. Și privirea sa „rigidă” se duse cu mare viteză în jos, exact ca o ancoră de vapor, mai-mai să îl tragă după ea.

Se redresă la timp sprijinindu-se de Irina, colega din fața lui, care se întoarse surprinsă, întrebându-l:

– Ce faci?!

Dar el nu voia să se dea de gol că îi este frică, așa că îi răspunse fetei:

– Ce să fac!? Te sprijin ca să nu cazi.

– Mie mi s-a părut că tu era să cazi.

– Eeeu?!!! Glumești! Eu calc pe pietrele astea ca o capră de munte.

Îi răspunse Cornel, care auzise discuția lor și întorsese capul spre el:

– Hai că n-am văzut până acum capră neagră care să calce-n străchini ca tine. Sunt ele pe cale de dispariție, dar nu din cauza asta.

Râsetele lor nevinovate îl enervară suficient de mult încât să grăbească pasul pentru a ajunge în frunte. Voia să le demonstreze că nu este cu nimic mai prejos decât ei în materie de curaj. Se baza și pe faptul că prăpastia se mai domolise, panta abruptă devenind o coastă pe care te puteai rostogoli în caz de pierdere a echilibrului, în așa fel încât să ajungi la baza ei, aproximativ... tot o dată.

Pentru orice eventualitate, își păstră privirea rigidă cu care aproape că ara peisajul bolovănos în căutarea unor puncte de sprijin. Găsi la baza pantei o ... umbră, o pată neagră, ca o intrare într-o peșteră. Daaaaa!!! O peșteră secretă în care se află o comoară pe care o va găsi el și va deveni celebru, apoi foarte bogat, ceea ce îi va permite să... Nu își făcea iluzii. Era doar o stratagemă a lui pentru a-și distrage atenția de la pericol.

În mintea sa începu o luptă între spaima dată de abis și atracția generată de curiozitatea care, până la urmă învinse. Dintr-o dată voia să exploreze peștera aceea misterioasă. Avea și prilejul să le dea peste nas colegilor săi răutăcioși. Nu mai stătu pe gânduri și se avântă pe povârniș în jos, antrenând cu el o avalanșă de pietre. Se opri din rostogolire exact în fața intrării în peșteră. Nu-și mai așteptă tovarășii de drum. Nici nu-l mai interesa ce vor face ei. Voia să fie primul care pătrunde acolo. Ceva misterios îl chema în adâncul granitului.

Merse destul de mult prin cotloanele întunecate ale muntelui.

O lumină palidă apărură în fața sa și nu mai așteptă să fie invitat. Pătrunse într-o încălț largă în care stalacmite uriașe

formau fundamentul unui fel de templu, iar stalactite fosforescente creau o atmosferă ireală.

Undeva sus, pe un pedestal ca de cristal, văzu un om foaaarte bătrân dar semeț, cu barba albă până la genunchi, ce ținea în mâna dreaptă un toiag lung, strălucitor, care iradia din vârful ca un glob de rubin, o lumină blândă, ce avu asupra tânărului un efect de plăcută moleșeală.

Bătrânul întinse mâna stângă spre el, ca o invitație de a se apropia și îi spuse:

– Ai întârziat. Te aștept de mult timp...

– Pe mine?!!, se miră Victoraș.

Nu știa dacă să fie măgulit sau speriat. Se apropie, totuși, de bătrânul ce părea inofensiv și binevoitor, cu speranța că șansa vieții i-a ieșit, în sfârșit, în cale. Spuse din nou, cu un amestec de prudență și curiozitate:

– Iată că am sosit! Despre ce este vorba? Sper să fie ceva de bine.

– Tu ai fost ales să mă înlocuiești. După inițiere, vei deveni Păzitorul Munților de Smarald. Vei purta Cheile Soarelui-Răsare, Scepтрul Amiezei și Brăul Crepuscular, cu care vei întreține viața acestor meleaguri de legendă, până când Următorul va veni să îți ia locul.

– Daaa?! Pare interesant, dar cine m-a ales?

– Ai fost însemnat la naștere cu semnul Cerbului și acum ești îndreptățit să afli Taina Sacră a Munților.

Avea, într-adevăr, o cicatrice pe fesa dreaptă în formă ... cam de coarne de cerb, dar i se spusese cu totul altceva despre proveniența ei. De aceea continuă puțin cam contrariat:

– Adică... m-a desemnat... căscata aia de asistentă care mi-a înfipt din greșeală foarfeca în fund? Da' ce mare taină sacră pusese stăpânire pe ea atunci?

– Vei afla toate secretele ce te privesc. Până atunci, însă, va trebui să treci testele de inițiere.

– Nu prea pare logic. De ce trebuie să mai trec testele astea, din moment ce sunt deja desemnat pentru funcție? Păi ce, acum o scoatem la concurs? Dacă eu am fost însemnat, eu rămân.

– Pe timpul vieții de până acum ți s-a alterat o parte din energia călăuzitoare. Este necesar să o recuperezi. Ce set de teste alegi?

– E pe alese? Habar n-am... adică...

– Bine, „Haba-Rnama” să fie. Îmi place că ai ales un test greu. Asta îți dezvăluie valoarea. Fii pregătit!

– Stai, stai! Ce „test greu” spui, că eu am zis cu totul altceva. Uite, ca să nu mai existe confuzii de sensuri, aleg ceva în domeniul I.T. Eu am inventat triplu click stânga și vreau să trec testele din domeniul...

– Foarte bine, îl întrerupse bătrânul. Se putea trece de la un domeniu la altul mai puțin brusc, cu timp de acomodare, dar dacă așa dorești, o să-ți fac pe plac.

Victoraș nu înțelegea de ce bătrânul îi răstălmăcește vorbele și presupuse că, la anii lui, multe nu îi mai funcționau cum trebuie prin cap. Încercă să preia inițiativa, pentru a ajunge într-o situație mai avantajoasă:

– Eu mă grăbesc să mă întorc la colegii mei și de aceea vreau să ne lămurim puțin în privința...

– Dacă te grăbești, să nu mai lungim vorba! De lămurit, ne vom lămuri la sfârșitul testelor. Să începem!

În timp ce gândea că bătrânul ăsta o fi vreo hologramă generată de un soft învechit, incapabil să mai recunoască subtilitățile unui program de comunicare interspecii sau ceva de genul, Victoraș văzu toiagul cum este îndreptat spre el. Simți imediat un șoc ce îl făcu să presupună că a început testarea – în ce o consta ea încă nu știa – după care avu senzația unei mutații temporal-spațiale pe care nu o putea descrie decât la nivel senzorial. Călduri și răcori succesive îl învăluiau, creându-i o stare pe care, nu o putea asemui decât cu un...

...triplu click!

Se produsese deja schimbarea și acum încerca să se dezmeticească. Auzi ca dintr-o lume paralelă:

– În colțul albastru, cel supranumit „Păzitorul Munților”, va înfrunta astăzi „Fiara Văgăunilor”.

Mai apucă să vadă o namilă păroasă de om care se repezi cu pumnii la el.

Până să înțeleagă ce se întâmplă, se grăbi să se ferească din calea ciocanelor dezlănțuite ale Fiarei.

Disperarea îl ajută să rămână în viață pe timpul primei reprize. Primise un singur pumn, așa, mai șters, în ochiul stâng. Transpirase tot de atâta joc de picioare, dar și Fiara obosise alergându-l. Mai grav era că malacul se și enervase că nu reușise să-l pocnească și acum îi arunca o uitătură de criminal cu care îl lovea în cap de la distanță. „Ia uite, își zise Victoraș, nesimțitul ăsta mi-a furat privirea rigidă!”

Avusese timp în pauza infernal de scurtă, să înțeleagă sensul testelor. Avea acum nervi pe bătrân, că nu îl menajase deloc. Îl pusese să boxeze... cu cine?, cu câtamai măgarul de fiară. Și nici nu respectase categoriile – el, musculiță, iar Fiara, căpcăun. Păi așa?! Și mai avea pretenția la el să-l scape de corvoada acelei funcții. Dar lasă că o să piardă el dinadins un test, ca să rămână moșul în peștera lui, încă o sută de ani, să se sature de glume proaste!

Moșul, ca moșul, da' și pe el ce l-o fi apucat să zică „habar n-am a...” în cel mai nepotrivit moment?! Eeee!, dar orice ar fi spus, bătrânul i-ar fi dat tot ceva greu. Probabil, și dacă pică el testul, nu va fi nicio pagubă – găsește Barbă-Lungă ăsta alt fraier.

Trebuie să găsească ieșirea din impas. Cum? Să compenseze prin inteligență. Dar poți să și gândești în timp ce eschivezi prin fugă? Aaa, da, o idee genială!

Se întoarse dintr-o dată spre adversar, ferm hotărât să îl lovească, de amuți toată sala de o așa surpriză, dar el făcu o întoarcere din șold, evită la mustață Fiara care voia să îl întâmpine cu un upercut, se răsuci pe călcâie și, cu o zvâcnire ca de panteră, îi trăsni un croșeu arbitrului, de văzu stele verzi.

Da, el, Victoraș, vedea stelele verzi – atât de tare îl durea pumnul.

Încă ținându-se de brațul ologit, spuse către Fiara care îl privea puțin nedumerită:

– Băi, fii atent ce cap-de-stâncă are ăsta! Eu l-am pocnit cât am putut de tare, dar nu am reușit să-l dobor. Ia lovește-l și tu, să vedem la care dintre noi cade prima dată!

Când pumnul matahalei se îndreptă implacabil spre fața arbitrului deja amețit, Victoraș simți:

... *triplu click* !

– Oleee! Oleee!, urla mulțimea ca ieșită din minți.

Încremeni. Corida?! Asta-i mai lipsea! Nu destul fugise prin ringul de box, acum și în arenă?!

Trebuia să se orienteze rapid. Îl văzu puțin mai departe și în lateral. Avea ochii injectați de furie, spume la gură și o căruță de nervi în copitele cu care frământa nisipul stropit cu sângele matadorilor, picadorilor, grăjdarilor și, poate, al unor căscați de spectatori. Frumos animal! Să tot fugi de spaimă, fără să-ți fie rușine.

Se gândi că cel mai bine ar fi să se ascundă în spatele toreadorului. Dar, când se apropie de el, acesta se întoarse, înțepându-l cu spada în coastă. Mare greșeală! Neatenția sa îl ajută pe taur să se apropie în galop, să îl ia în coarne și să îl arunce cât colo.

Victoraș se gândi că el urmează. Cu ultimul strop de speranță privi animalul în ochi, cu cea mai rigidă uitătură posibilă. Spre stupoarea lui, simți că taurul îi vorbește:

– Știu că ești novice, dar trebuie să acționezi rapid! Aici este pe viață și pe moarte. Împunge-l și tu!

– Eu?!! Să... să ceee?!!

– Să-ți folosești coarnele, prostule, că altfel ajungi friptură. Doar cei care înving în arenă sunt cruțați.

– Aaaaauuu!!! Sunt și eu taur??!!, constată Victoraș de-a dreptul șocat. Dar din nou se orientă repede:

– Hai să vorbim cu toate animalele de aici și să le spunem să se revolte! Decret: se înființează Frăția Necuvântătoarelor, cu scopul de a ne salva de asuprirea oamenilor. La ataaaac!! Revoltăăăă!!

După un minut totul deveni un haos. Tauri, cai, pisici, câini, vrăbii, cărăbuși, cu toții și-o luară în cap.

... *triplu click* !

... Ursul îl strângea în brațe parcă voind să îl frângă. Simți că are o pușcă în mână și era gata să tragă, dar se răzgândi. Un urs rănit este mult mai periculos decât unul... poate cu chef de joacă. Schimbă tactica. Se apucă să îl gâdile, încercând, în același timp, să îl ducă cu vorba, pentru a-i modifica sensul îmbrățișării:

– Te pomenești că ți-e drag de mine de nu mai poți. Hai, fii cuminte și strânge-mă mai ușor că mă doare spatele!

Ursul începu să râdă.

– Te gâdili, hoțomanule!, constată Victoraș, cu un strop de speranță.

Râse și el; nu că ar fi avut chef de așa ceva, dar dorea să îl mențină pe urs într-o poziție bună...

... *triplu click* !

... Privi în jur și apoi strigă victorios:

– Uraaaa!! Am trecut testul! Am învins!

– N-ai învins, mă, pe nimeni, îi răspunse Cornel ironic. Doar te-ai prăvălit de sus, ca o capră de... tăiat lemne și te-ai dat cu capul de stânca asta neagră.

Colegii făcuseră cerc în jurul lui, întrebându-l cum se simte. Se bucurau că nu a pățit nimic. Dar pe el îl durea ochiul

stâng, îl ardea coasta dreaptă, iar mijlocul parcă îl avea frânt. Simți prezența caldă a bătrânului.

Se întoarse spre prietenii săi și le spuse cu un aer de superioritate misterioasă:

– Ce știți voi, măăăiii!? Habar n-aveți.

– Cum dorești, se auzi parcă dintr-o altă dimensiune. „Haba-Rnama” nivelul doi.

... triplu click !

ECHIPAJUL DE ȘOC

Pe puntea de comandă era o forfotă care trăda importanța misiunii desfășurate. Comandantul interimar al crucișătorului, comandorul Adam, îi strigă, cu un aer grăbit, ofițerului de cart:

– Cheamă-l imediat la mine pe căpitanul Unsu!

După puțin timp, ofițerul chemat se înfățișă la comandant.

– Ordonați, domnule comandor!, spuse el militărește, dar cu o oarecare îndoială în glas. Apoi adăugă: Șefu', chiar m-ați chemat, sau face ăsta bășcălie de mine?

Arătase cu degetul spre ofițerul de cart, dar comandorul nu avea timp de discuții inutile. Îi spuse:

– Hai, că treaba-i foarte serioasă! N-avem timp de pierdut. Și lăsați-vă de glumele astea proaste, că nu mai demult de săptămâna trecută era să scufundați mândria flotei noastre maritime.

– Atunci eu n-am avut niciun amestec, se dezvinovăți căpitanul. Nebunul ăla de Albu i-a afișat ochitorului „Starcraft” pe monitor și... bolovanul de Călin, era să ne lovească tocmai cu racheta lansată de noi.

– Pentru că nu sunteți întregi la minte. Și când m-a numit temporar la comandă, ce mă mai mințea amiralul că sunteți cel mai bun echipaj.

– Așa v-a zis?! Și eu care îl credeam un dur, pe când domnul amiral, iată ce simț al umorului are.

– Ca pe urmă să aflu că mi-a pus la încercare capacitatea de comandă pentru cea mai modernă navă a Flotei. Mai rău a fost că v-am mușamalizat toate glumele voastre idioate – așa, ca să ieșim bine – și am rămas cu voi pe cap, el crezând că ne-am armonizat perfect.

– Lăsați, șefu' că suntem și foarte descurcăreți. Știți doar că băieții de la tehnic au instalat un soft care nu mai permite să fim loviți de propriile rachete.

– Aș fi fost mult mai liniștit dacă inginerii mei ar fi implementat un program prin care să nu mai fim loviți de rachetele inamice...

– Eeeeeee, lăsați, că ale noastre sunt mult mai periculoase, că vin mai de aproape.

– Hai, că n-avem timp de povești! Trebuie să facem acum față unui moment foarte dificil.

– Ne băgăm în vreun conflict, ceva?, întreabă căpitanul bucuros că aude el primul o așa veste de top.

– Nu. Mai rău. Amiralul ne-a trimis pe cap o echipă de jurnaliști, în mod sigur, din aceia foarte băgăcioși, care vor dori să afle cât mai multe lucruri despre cea mai nouă navă a Marinei militare. Aici intervii tu. În calitatea ta de ofițer cu propaganda mincinoasă, va trebui să-i convingi pe acești ziariști, că avem o navă cu adevărat mândria Flotei.

– Aaaaaa!!, lăsați, șefu' că mă descurc eu cu niște nepricepuți de jurnaliști. Acu' trei zile, am păcălit eu delegația NATO, dar acum, că am de-a face cu niște bibani...

– Cum ai păcălit-o, măi?!, se revoltă comandorul și mai mult, la amintirea acelei întâmplări. Mințind că racheta a plecat deja, când instalația noastră de lansare de la tribord, fiind proaspăt vopsită, nu lansase nimic; și punându-i apoi să urmărească o ogivă trasă chiar de nava lor participantă la exercițiul comun.

– Cum nu lansasem nimic, domnule comandor?! Păi nu am tras o lovitură de manevră, ca să simulăm plecarea rachetei?

– Și asta la voi este lansare? Mai nou, acum tragem cu spoturi luminoase?! Fii atent și nu mă mai întrerupe! Vor să participe și la o tragere de luptă, plus diverse manevre navale.

– Ehe! Să fie sănătoși! Noi doar ce am încheiat aplicația și o să le spun că au venit prea târziu.

– Nu merge. Avem ordin să ne întoarcem în zona de exercițiu pentru a le face o demonstrație de luptă. Deja am

schimbat cursul și, în câteva zeci de minute, vom deschide focul.

– Mmmm! Da’ de ce ne freacă atâta? S-o fi prins domnul amiral de vreo figură de-a noastră?

– Dimpotrivă. Se bazează pe noi pentru a le face o impresie cât mai bună, așa că fii atent! Vei ține legătura permanent cu mine, prin cască, pentru a fi la curent cu desfășurarea în amănunt a exercițiului tactic. Iar tu, tot ce auzi că executăm noi, le explici lor într-o formă cât mai măreață, cât mai impresionantă. Ai grijă cum te descurci, că de tine va depinde „siajul” pe care crucișătorul nostru îl va lăsa în mass-media!

– Stați fără grijă, domnule comandor! Când or pleca de la noi, or să le spună ăștia familiilor că nava noastră are un echipaj de-a dreptul extraterestru.

– Aici nu te contrazic... Poate nu chiar extraterestru, dar sigur cu capul în nori. Hai, la treabă! Mă bazez pe tine... și pe numele tău – sper să fii și în cazul acesta, uns cu toate alifiile. Chiar văd că ești uns la propriu, pe piept, pe ceafă. Te-ai vopsit în culori de camuflaj?

– Nu, șefu’, răspunse căpitanul cu mai puțin entuziasm. L-am rugat pe Coman să-mi dea și mie cu cremă parasolară și el mi-a amestecat-o cu cremă de ghete... Da’ i-o fac eu lui!

– Măi, terminați odată, că uite-așa, într-o zi, o să-mi mâncați avansarea cu prostiile voastre!

*

Când căpitanul Unsu ajunsese pe punte, spre surprinderea lui, grupul de jurnaliști era deja acolo. Se apropie imediat de ei, ca să-i țină de la început sub control, întrebându-i:

– Cu ce ați venit așa de repede?

Îi răspunse o doamnă înfipță, ce părea că ar vrea să fie purtătorul lor de cuvânt:

– Cu o șalupă rapidă a pazei de coastă.

– Și unde ați ascuns-o, că nu o văd?

– S-a îndepărtat și așteaptă semnalul nostru pentru a veni să ne ia. Uitați-o acolo!

– Aaaaaa!!, vai, doamnă, dar nu se poate să stea în raza de acțiune a navei noastre, pe timpul unui exercițiu cu trageri de luptă. Nici măcar în spate. Păi știți dumneavoastră unde vă aflați?

– Da. Pe cea mai nouă și modernă navă a Flotei maritime.

– Eheee!, lăsați asta, că nu suntem aici ca să ne grozăvim! Eu vorbesc de pericol, de puterea excepțională de foc a crucișătorului nostru, de responsabilitatea pe care o avem față de siguranța dumneavoastră. Trebuia să legați șalupa de navă, ca să puteți pleca cât mai repede în caz de nevoie.

– Dar de ce ar fi nevoie să plecăm mai repede? Avem autorizație pentru întreaga durată a...

– Lăsați autorizația, că n-o să vă scape de la înec! Ascultați-mă, că știu ce vorbesc! Vreau să lămurim de la început câteva lucruri. Vi se va respecta libertatea de mișcare, dar nu aveți voie să plecați din grup, iar grupul nu are voie să plece decât pe șalupa rapidă a pazei de coastă. Eu cunosc nava și echipajul și vă asigur că este riscant pentru niște civili neinițiați ca voi. În al doilea rând, fiind vorba de cea mai nouă și modernă navă, aici totul este de la strict secret în sus, asta însemnând că nu aveți voie să fotografiați sau să filmați și nici măcar să memorați ceva. Vedeți radarul acela din vârful catargului? Este mânuit de un militar, poreclit de noi „Sfântul Petru” deoarece stă deasupra tuturor, care are misiunea să vă observe permanent; și dacă vă vede greșind, cu acel radar vă va prăji cardurile camerelor digitale.

– Ne poate șterge și memoria bio? Întrebă altcineva.

– Mmm!, nu vă pot spune, că este secret, dar pe nava asta circulă o vorbă: „Nu-l supăra pe Sfântul Petru!”

Deodată, glasul comandorului Adam răsună la stația de amplificare:

– Atenție echipaj și invitați! Am ajuns în raionul țințelor plutitoare și vom deschide focul succesiv, cu principalele categorii de armament, pentru a le distruge.

Apoi îi luă locul un ofițer care urma să prezinte desfășurarea activității. Căpitanul Unsu începu să audă în cască discuțiile dintre centrul de comandă și subordonați:

„Distrugeți țințele din zona B, cu ajutorul bateriei de rachete de la babord!”... „Foc!”... ... „De ce a tras idiotul ăla în sectorul D ?”.

....„Nu vă îngrijorați! Asta-i gluma aia veche și proastă a lui Pavel – schimbă coordonatele între ele când e Ianoș ochitor, ca să râdă de el că este sașiu. Tragem pe B în locul lui D”

....„Băi, voi îmi mâncați avansarea”...

Căpitanul Unsu le explică jurnaliștilor:

– Ați fost martorii primei demonstrații de forță și precizie a crucișătorului nostru. Știu că vă țiuie urechile. Ce încă nu știți – că or să vă țiuie și mâine. Dar asta-i rachetă de luptă, cu proximitate, cu radar propriu și de o precizie centimetrică...

– Dar parcă trebuia să tragă în partea cealaltă cu rachetele de la babord, interveni cineva mai în vârstă. Eu am făcut armata la...

– Eheheeeiii, tataie, multe s-au schimbat de-atunci. Acum se-anunță codificat, pentru a deruta inamicul.

– Dar ce bătaie maximă au rachetele de acest tip?, întreabă doamna înfipță.

Unsu, care habar n-avea, el nefiind de profil tehnic, ba mai mult, provenind din viața civilă, fiind activat ca ofițer doar pentru specializarea sa în relații interumane, îi răspunse puțin șoptit, arătând cu degetul în sus:

– Doamnă, nu mai puneți întrebări sensibile, că „Sfântul Petru” e sus și vă aude!.

Prezentatorul explica acum noile operații de luptă. Căpitanul Unsu auzi din nou în cască:

... Distrugeți țintele din sectoarele M și N cu tunurile de la prova, iar tribordul să lovească sectorul A. Foc!" ... Băăăiii, nu trageți care cum se-ncrede cu tunurile alea! Vreau să văd salvă. ... Măi, ce face Codrean acolo? Vreau să aud tunurile de la prova trăgând toate în același timp, nu a fost clar?"

...,Pe Codrean l-a trimis locțiitorul jos, că s-a blocat supapa de evacuare și el este cel mai solid dintre toți."

... „Și cine este în locul lui la sincronizarea tragerilor?"

...

„Baicu."

... "Măi, voi nu sunteți sănătoși?! L-ați făcut artilerist pe bucătar?" ...,Lăsați-l că se descurcă el până la urmă, că doar frate-său a fost tunar la 152"!

... „Domnule comandor, racheta de la tribord nu vrea să plece."

... „Păi de ce nu vrea, că doar sor-sa de la babord a plecat? Ah!, m-apucă toți dracii."

... „Inginerul-șef spune că din cauza acelei lovituri de manevră, i s-a obturat senzorul de pornire."

... „Să mai încerce lansarea o dată și dacă nu pleacă, să o lase!"

... „A încercat și tot nu vrea."...

În timpul acesta, căpitanul Unsu nu mai prididea cu aprecierile:

– Ați văzut, stimați jurnaliști, ce putere extraordinară de foc are crucișătorul nostru. Tunurile de mare calibru au distrus țintele ca pe muște. Acestea pot lovi inamicul cu mult dincolo de linia orizontului, printr-o legare topogeodezică prin satelit. Da' de ce tot veniți spre mine? Aaaa!, din cauza bubuiturilor nu mai auziți bine. Hai că o să vorbesc mai tare. Acum vă dați seama ce viață grea avem noi aici, la câte riscuri suntem supuși. De exemplu, se poate bloca o rachetă în ghidaj și noi să fim nevoiți să o scoatem manual; ne poate pleca oricând din mână. Da, dumneavoastră, blonda, ce vreți să întrebați?

– De ce tunurile din față nu au tras toate o dată? Eu am asistat la o aplicație în poligonul Cincu și acolo așa făceau.

– Vă spuneam că între timp lucrurile s-au mai perfecționat. Nu ar trebui să vă divulg, dar așa ca idee, asta a fost o tragere binară. La noi, tunurile se pot programa să tragă într-o anumită succesiune, astfel încât să rezulte o melodie care are o anumită semnificație. Așa transmitem diferite date tactice către comandament, fără ca cineva să își dea seama. Voi v-ați dat seama de asta? Vax! Deci, sistemul binar este foarte eficient – tragere și comunicare în timp real. E mare lucru, dar trebuie să fii de specialitate ca să-ți dai seama.

Dintr-o dată ofițerul deveni atent, privind insistent într-o anumită direcție. De acolo se apropia în grabă căpitanul Coman care fusese trimis de comandant să ajute la rezolvarea urgentă a problemei cu supapa de evacuare prin care intrau în navă, în fiecare minut, tone de apă. Lui Unsu îi veni o idee nebunească. Le spuse:

– Doar ce vorbeam de pericol și iată o situație de risc nemaipomenit. Îl vedeți pe colegul acela al meu care aleargă spre noi ca să ne ceară ajutorul? Vedeți că are combinezonul negru? Este echipamentul pentru sala rachetelor. Am auzit în stație discuțiile din centrul de comandă și știu că și-a riscat viața pentru deblocarea unui ghidaj, îmbibându-i-se, însă, toate hainele în kerosen. Poate lua foc în orice moment. A fost trimis pe punte ca să fie ajutat de echipa de intervenție, dar aceasta se află acum în sala motoarelor, unde s-a blocat o supapă din cauza șocurilor provocate de trageri. Haideți să îl ajutăm noi!

– Cum? întrebă doamna cea vorbăreată.

– Trebuie să îl acoperim cu spumă. Uitați acolo un stingător mare. Pe acela îl vom folosi.

Și în timp ce câțiva jurnaliști mai cu inițiativă îl umpleau pe Coman cu spumă din cap până în picioare, el își zise satisfăcut: „Așa, nenică, să mă mai ungi tu cu cremă parasolară... de ghete!”

Totuși, nu fusese o idee prea bună, din moment ce Coman se îndrepta spre sala motoarelor, având asupra lui instrucțiunile de utilizare, cu ajutorul cărora urma să închidă supapa aceea blocată.

Însă, incidentul trecu total neobservat, deoarece pe navă începuse deja o forfotă prevestitoare de rău. În cască, Unsu auzi frânturi de glasuri panicate, dar el își păstră calmul, pentru a nu-i isteriza și pe jurnaliști:

... ” *Am luat prea multă apă.* ”

... „*Ne balansăm periculos.*”

... „*Pompele nu fac față.*” ...

Pentru orice eventualitate, căpitanul le spuse ziariștilor care parcă presimțeau ceva de rău:

– Indiferent ce se va întâmpla, să nu vă panicați! Vă mai spun un secret – și nava are funcționare binară. S-ar putea ca domnul comandor să ordone, dintr-un moment într-altul, trecerea pe sistemul de submersie.

În zumzetul care creștea tot mai mult în toate compartimentele crucișătorului, se auzi foarte distinctiv un mare vuiet, urmat de o exclamație de satisfacție a militarului lansator de la tribord:

– A plecat rachetaaa!

Căpitanul Unsu făcu ochii roată căutând o țintă cât de mică pentru racheta autodirijată. Nu găsi nimic în raionul țintelor. Toate fuseseră distruse de bravul lor echipaj. Dar dacă ogiva nu își găsește o destinație, îi va lovi pe ei. Sau nu, că ei au sistem de protecție împotriva propriilor lor arme. Văzu un punct îndepărtat și, dintr-o dată, îl cuprinse o impresie sumbră. Îi întrebă ocolitor pe jurnaliști:

– Cât de... rapidă este șalupa aia rapidă a voastră, care... v-a abandonat aici? ... Săraca de ea!

INGENIOZITATE MEDICALĂ

De câteva ore se încheiase proba scrisă și acum, candidații așteptau nerăbdători cea de-a doua parte a examenului de ocupare a postului de chirurg. Ceva părea să fie în neregulă, deoarece o astfel de întârziere era nefirească.

În cabinetul șefului secției „Chirurgie”, comisia de evaluare se afla într-un impas. Urma proba practică pentru cei cinci aspiranți la funcția mult râvnită, dar nu mai erau pacienți disponibili pentru operații. Iar ca să angajezi pe cineva pe un post atât de important, fără să îi testezi abilitățile chirurgicale, era de neconceput.

– Ce facem?, întrebă aproape iritat medicul Zăpăcin. Haideți, luați o decizie, că sunt așteptat la mine la spital și n-am timp de pierdut! Acolo vin oamenii peste tine ca să-i operezi, nu ca aici, să fugă toți și să se ascundă prin toalete, doar pentru că trece un doctor pe hol.

– Hai, dom’le, nu mai exagera!, îi răspunse șeful de secție vizibil deranjat de remarca răutăcioasă a celui chemat de la spitalul rival să facă parte din comisia de examinare. A fost un caz singular, cel al doctorului Păun, pe care l-am și destituit dealtfel, drept pentru care facem și prezentul concurs de angajare.

– Daaa!, tot... „acarul Păun” e de vină. Și pentru ce? Că a cusut-o pe nevasta unui parlamentar cu ață de papioță. De parcă voi i-ați fi dat și altceva.

– A fost altă poveste. Ei sunt vecini și, senatorul, pe care îl deranja câinele doctorului, i l-a cerut cu împrumut pentru o vânătoare, dar de fapt, ca să i-l împruște. Apoi s-a băgat și presa pe fir și ...

– Dar luna trecută când stagiarul acela al vostru i-a greșit piciorul pacientului, nu tot cu al lui, ci cu al... vecinului de pat!!

Adică a greșit piciorul cu pacient cu tot!! Tot vina lui Păun a fost?

Doctorul Zăpăcin își însoți cuvintele ironice de un râs înfundat, dar îl puse la punct adjunctul șefului de secție, medicul Contran:

– Hai, domnule, nu te mai grozăvi atât! Noi nu avem pacienți disponibili în acest moment, deoarece i-am operat la timp, nu ca la voi, că fac oamenii mucegai pe analize, până le vine rândul. Dacă sunteți atât de solicitați și aveți atât de mulți internați, uite, punem noi o mașină la dispoziție, ca să ne aduci dumneata pacienții necesari pentru proba practică.

– Da' de ce să-i aduc de la noi?! Ca să ne stricăm reputația? Să creadă lumea că se internează la noi și se operează la voi? Nici vorbă! Îi aduc tot pe-ai voștri. Uite, merg acum în policlinica voastră și vă adun rapid cinci pacienți apti pentru operație. Voi pregătiți sălile și personalul! Hai, că și-așa am stat prea mult!

– Totul este deja pregătit, îi răspunse Ursosu, șeful de secție.

*

Policlinica era plină de oameni bolnavi care așteptau cuminți pe la ușile cabinetelor, ca să le vină rândul. Cuminți, cuminți, dar vigilenți ca nu cumva cineva să le-o ia înainte. Puteai vedea aici cea mai mare concentrație de băbuțe plâpânde, suferinde, vlăguite de vicisitudinile vieții, dar cu privirile tăioase, ca de vultur călcat pe ghiare.

Doctorul Zăpăcin merse la întâmplare pe un hol plin cu pacienți. Își propusese să aleagă niște persoane docile, ușor de convinși, dornice să-și rezolve problemele de sănătate, așa că nu mai stătu pe gânduri. Se orientă rapid și se îndreptă prima dată spre o doamnă în vârstă, dar cochetă și cu o față molcomă ce îi trăda capacitatea de a înghiți orice manipulare.

– Stimată doamnă, i se adresa el, destul de tare, pentru a fi auzit și de ceilalți, avem aici, în spital, o echipă de medici străini fofoaaarte capabili, venită să opereze pe gratis un număr de pacienți aflați pe o listă de așteptare. Întrucât ei și-au încheiat cu deplin succes planul propus, sunt acum dispuși să mai rezolve câteva cazuri, mai ales că avionul lor are întârziere din cauza unei operații... mai neprevăzute. De fapt, fără să-și dea seama de consecințe, ei și-au operat propriul pilot, iar acum sunt obligați să aștepte.

– Mdaa, da, dacă sunt străini, accept. M-aș opera de ceva, că nu poți să ratezi o așa ocazie, dar...

– Foarte bine, doamnă, să aveți toată încrederea, că acestor specialiști nu le scapă nimic din vedere. Ia spuneți, de ce anume suferiți?

– Sufăr eu de multe, dar nimic operabil. Doar dacă...

– Păi de ce ați venit aici în policlinică?

– Am o tuse seacă, mai ales dacă stau culcată. Mă chinui așa de aproape o lună și așa vrea...

– Fără nicio problemă, doamnă. Ați nimerit la fix. Acum, în Occident, tusea seacă se operează fără niciun risc.

– Tusea seacă??!! Se operează?!

– Desigur! O mică incizie la baza gâtului, cu un bisturiu-laser și sunteți ca nouă. Gata, gata, nu mai insistați, că deja v-am ales! Mergeți în spital, la secția „Chirurgie” și spuneți-le că v-am trimis eu pentru o operație de tuse seacă! Da, cine mai dorește?

Pusese acum ochii pe o altă doamnă, cam de aceeași vârstă – le prefera pe cele mai bătrâne deoarece aveau o capacitate de ripostă mai redusă – dar mai pricăjită și palidă la față. Nu o alesese pentru că i s-ar fi părut la fel de manipulabilă, dar se strâmbase la el și asta îl deranjase puțin.

– De ce vă strâmbați, doamnă, la mine?, o întreabă. Credeți că noi, chirurgii, merităm un asemenea tratament din partea celor cărora le salvăm viața?

– Nu mă strâmb, domnule doctor, dar am fierea leneșă și, în afară de dureri, am și un gust amar.

– Perfect! Sunteți pacienta ideală pentru noi. Bila dumneavoastră va fi descongestionată, curățată, revigorată și pusă la treabă. Nu mai pierdeți timpul, că v-o ia altcineva înainte! Mergeți sus la „Chirurgie” și spuneți tot că v-am trimis eu. Iar în sala de operații anunțați-l pe doctor că aveți bila leneșă!

Doctorul Zăpăcin deja era înconjurat acum de cam toată lumea de pe acel hol. Unii erau mai degrabă curioși, dar cei mai mulți nu doreau să rateze o astfel de ocazie, de a fi operat – oriunde, nu conta – de către niște specialiști străini. Îi fu destul de ușor medicului să selecteze încă o doamnă, care nu auzea cu o ureche, și alți doi domni suferinzi, unul de varice, iar celălalt având o pată escrescentă pe față, nu doar cu aspect neplăcut, dar și foarte dureroasă la atingere.

*

Se aflau în cabinet, atât membrii comisiei, cât și candidații. Doctorul Ursosu le spuse celor care urmau să susțină proba practică în vederea angajării:

– Domnilor, teoria ca teoria, la asta toți ne putem pricepe dacă punem burta pe... dulapul cu manuale, dar la practică ne diferențiem valoric. Cu ajutorul unui confrate, am făcut rost de pacienții necesari definitivării examenului dumneavoastră. Aceștia au fost aleși în așa fel încât să nu necesite intervenții foarte complicate, dar asta nu înseamnă că veți avea o misiune ușoară. Vreau să înțelegeți foarte clar – vă testăm în primul rând, ingeniozitatea, capacitatea dumneavoastră de a găsi rezolvări viabile, surprinzătoare și eficiente pentru probleme aparent simple. Tocmai pentru că pacienții nu reprezintă cazuri medicale dificile, vă vom diferenția valoric ținând cont tocmai de originalitatea de care veți da dovadă pe durata acestei probe.

Sălile de operații sunt pregătite, ați tras la sorți repartitia lor, pacienții v-au fost distribuiți aleator, deci nu ne mai rămâne decât să vă urăm deplin succes!

Doctorul Zăpăcin nu scăpă ocazia de a fi ironic, spunând, așa, aparent către nimeni:

– Eu le urez succes în primul rând, pacienților. Doamne-ajută-i!, că n-au nicio vină...

*

După trei ore, timp în care membrii comisiei de examinare s-au tachinat pe aceeași temă a competenței spitalelor pe care le reprezintă, intervențiile chirurgicale s-au încheiat în toate sălile de operație.

Stând din nou în fața comisiei, medicii candidați la funcție începură, pe rând, să explice cum au gândit operația și ce au realizat din ce și-au propus.

Primul spuse:

– Stimată comisie, mie mi-a fost repartizat domnul cu varicele pe piciorul stâng. Am dedus din spusele dumneavoastră că nu trebuie să mă complic, ci să găsesc o soluție cât mai ingenioasă. Deci, ajungând rapid la concluzia că nu îi pot extirpa acele deformații venoase, fiind ceva mult prea complex pentru o simplă probă de examen, am decis să elimin dezechilibrul estetic ce îl afecta psihic pe bietul om. În consecință, am acționat cu precizie și eficiență pentru realizarea unor umflături asemănătoare și la piciorul drept al pacientului, astfel încât, să nu mai pară că bărbatul respectiv suferă de vreo boală, ci că este posesorul unei simetrii genetice care îl face unic, ceea ce nu poate fi decât un motiv de mândrie.

Interveni al doilea candidat:

– Domnilor, eu am ales varianta complicată, tocmai pentru a face dovada priceperii mele. Am găsit în sală o doamnă care

mi-a cerut să o operez de tuse. Desigur că am luat-o ca pe o provocare profesională și am trecut imediat la treabă. I-am făcut o conexiune tubulară internă, dar nederanjantă, între zona care îi provoca tusea și colon. De ce am ales tocmai colonul? Deoarece acolo este incinta ideală care permite o refulare de aer sub presiune, fără ca efectele să mai fie atât de evidente, ca în cazul tusei. Altfel spus, doamna respectivă a scăpat de spasmele acelea neplăcute care o sfârșeau, putând acum să afișeze un chip perfect relaxat.

– Adică..., interveni la fel de răutăcios doctorul Zăpăcin, ai făcut-o să tușească... în pantaloni?! – apoi întorcându-se către șeful secției – Păun al vostru a fost mic copil pe lângă...

Dar nu mai continuă, dorind ca activitatea să se termine cât mai repede, ceea ce îl determină pe al treilea candidat să intervină:

– Eu am avut-o în grijă pe doamna care nu auzea cu o ureche. I-am făcut ceva simplu și eficient, așa cum mi s-a cerut. Constatând că este surdă complet cu o ureche și neavând la dispoziție un timpan artificial pe care să i-l implantez, pur și simplu i-am realizat un canal de rezonanță între cele două urechi, astfel că ce auzea înainte într-una, acum aude și în cealaltă. Precizez că respectivul canal nu îi afectează deloc ariile vitale ale cutiei craniene, acesta trecând prin zona sinusală din spatele nasului.

Văzându-l pe Zăpăcin că se strâmbă din ce în ce mai mult, doctorul Ursosu întrerupse prezentarea rapoartelor, invitându-i pe toți în salonul de recuperare post-operatorie, pentru a vedea, pe viu, cum se simt pacienții și ce părere au de intervenția suferită. Aici el îl întreabă pe primul de lângă ușă, cum se simte.

– Eu mă simt bine, spuse acesta, dar nu pot să mai stau decât pe burtă.

– De ce? Parcă nu am avut pe nimeni cu probleme la spate.

– Și da, și nu, răspunse un candidat. Pacientul meu avea o pată pe obraz, dar i-am făcut un transplant de piele, mutându-i

pata respectivă... în zona de unde se iau grefele de piele. De ce vă mirați, nu faceți toți la fel?

Apoi șeful secției făcu ochii roată prin salon. Îl recunosc pe cel cu umflăturile la picioare și i se păru că are.. măcar un aspect simetric. O recunosc pe doamna cu probleme la o ureche și îi ceru părerea din priviri. Ea îi răspunse:

– Mă simt foarte bine, domnu’ doctor. Sunt pe deplin mulțumită de intervenția medicilor străini. Când oare o să ajungem și noi să avem așa realizări? Da’ știți cumva, cât timp după operație o să mai aud cu nasul?

Nedorind să o scoată pe pacientă din starea ei de mulțumire, doctorul Ursosu o bătu înțelegător pe umăr și îi întoarse spatele căutând-o pe cea cu fierea leneșă. O găsi într-un colț, rezolvând frenetic niște probleme de matematică. Nu o mai deranjă pe ea, ci se întoarse spre cel care a operat-o. Acesta nu mai așteptă întrebarea și răspunse prompt, încrezător în ingeniozitatea sa:

– Doamna mi s-a văitat că are bila leneșă. Eu având și o pasiune pentru cibernetică, i-am implantat un cip, pe care îl adaptasem chiar eu pentru un experiment revoluționar, care, după cum se vede, i-a pus serios capul la treabă, de nu se mai oprește. Deci, reușită totală.

– Dar nu era vorba de cap, ci de bilă, adică de fiere.

– Daaaaa?!?! Și nu putea spune de la început „fier leneșă”? Eu nu am știut că stăpânește terminologia medicală și am crezut că este puturoasă la minte.

Cu un ultim efort de răbdare, doctorul Ursosu întrebă o asistentă:

– Dar doamna cu tusea unde este?

I se răspunse cu vizibilă stânjeneală:

– Am mutat-o pe balcon.

– De ce?!

– Păi, domnu’ doctor, tușește de ne strâmbă nasurile... și când te uiți la ea, face pe nevinovată.

SONDAJ DE OPINIE

Întocmit de: I.I.I.O.P.S.D.I.N. (Institutul de Investigare și Influențare a Opiniei Publice în Sensul Dorit de Interesul Național)

Cu sediul în: debara aripa nord, etaj 5, Casa Presei, București.

Metoda folosită: umblat prin țară și întrebat diferită lume;
Număr cobai: 10.859 curioși și încă mai vin;

Marja de eroare: 0,01 la mie, rezultată din cuvântul de onoare al participanților că vor spune adevărul. Nu s-a considerat necesar să se ia în calcul și marja de eroare a onoarei lor.

Întrebarea nr. 1: „Nu-i așa că nivelul nostru de trai a crescut simțitor în ultimele două decenii?”

Răspunsuri:

- 56% - nu-i așa;
- 41% - nici chiar așa!;
- 1% - „N-am simțit. A fost cutremur?”
- 2% - nu au vrut să recunoască.

Întrebarea nr. 2: „Ce părere aveți despre competența cu care este condusă țara?”

Răspunsuri:

- 23% - au bufnit în râs;
- 35% - au tratat problema cu mult mai multă seriozitate și au bufnit în plâns;
- 42% - au avut păreri, dar și-au irosit votul preferând să vorbească despre incompetență.

Întrebarea nr. 3: „În cine aveți încredere?”

Răspunsuri:

– în Armată – au răspuns tinerii – încrederea că această instituție nu va reintroduce stagiul militar obligatoriu;

– în U.E. – au răspuns adulții – încrederea că va mai fi mult de muncă acolo;

– în Biserică – au răspuns bătrânii – cu speranța că vor fi liniștiți măcar acolo... de fapt, dincolo.

– 42% - în nimeni;

– 34% - în mine.

Întrebarea nr. 4: „Se va realiza Reforma în țara noastră?”

Răspunsuri:

– 30% - se va realiza la infinit;

– 6% - se va realiza de către strănepoții copiilor noștri;

– 64% - se va realiza, dar va fi atât de... reformată, încât nici nu ne vom mai da seama că s-a înfăptuit.

Întrebarea nr. 5 (test psihologic impus de Ministerul Sănătății): „Dacă ați avea un singur cartuș într-un pistol, ce ați face cu el?”

Răspunsuri:

– 1% - l-ar centra în aer și l-ar lovi cu capul;

– 0,5% - l-ar trimite cadou unui: criminal, tâlhar, violator;

– 98,5% - au deviat de la subiect, numind, inexplicabil, diferite personalități ale vieții noastre politice.

Întrebarea nr. 6: „Dacă mâine ar fi alegeri prezidențiale, pe cine ați vota pentru funcția de președinte?”

Răspunsuri:

– 120% - pe Vlad Țepeș.

Întrebarea nr. 7: „Având în vedere abundența de alimente de pe piață, după ce serviți masa, vă simțiți sătul?”

Răspunsuri:

– 46% - sunt sătui până-n gât;

- 44% - sunt sătui de povești;
- 10% - nu se satură niciodată.

Întrebarea nr. 8: „Care este cea mai mare realizare a dumneavoastră în perioada postdecembristă?”

Răspunsuri:

- 76% - am supraviețuit;
- 3% - vila, care este mai mare ca a vecinilor;
- 12% - am plecat;
- 9% - am scăpat (s-a dedus că „neprins”).

Întrebarea nr. 9: „Aveți încredere în liderii de sindicat?”

Răspunsuri:

- 1% - avem;
- 99% - avem încotro?

Întrebarea nr. 10: „Apreciați că mass-media reflectă corect realitatea din țară?”

Răspunsuri:

- 92% - da, o reflectă în altă direcție;
- 8% - da, o reflectă, deoarece, dacă era transparentă, o refracta.

Întrebarea nr. 11: „Credeți că țara noastră se află pe drumul cel bun?”

Răspunsuri:

- 58% - nu are cum, deoarece la noi toate drumurile sunt proaste;
- 34% - da, se află pe drumuri;
- 8% - ... cel puțin ca film, „Drumul oaselor” a fost bun.

Întrebarea nr. 12: „Sunteți de părere că trebuie să privatizăm și ce ne-a mai rămas?”

Răspunsuri:

- 89% - ce ne-a mai rămas?
- 11% - categoric nu; să-și doneze și ai lor organele, nu numai noi.

Întrebarea nr. 13 : „V-a plăcut sau nu acest sondaj?”

Răspunsuri:

- 54% - da, nu mi-a plăcut.
- 46% - nu, deoarece nu m-am ales cu nimic.

(în) Sfârșit!

CUPRINS

Cap. I : Din tâlcurile marelui g mic de tipar / 7

Cap. al II-lea : Epigrame / 57

Cap. al III-lea : Povestiri umoristice / 73

1. Triplu click / 75

2. Echipajul de șoc / 83

3. Ingeniozitate medicală / 91

4. Sondaj de opinie / 98

De același autor:

2001 – **PĂȚANIILE UNUI NAGHISE**

- povestiri umoristice, Ed. EX PONTO,
Constanța

2008 – **RĂZBOIUL COCLONILOR**

- roman SF, prima parte a ciclului „Cosmica”,
Ed. EX PONTO, Constanța

2010 – **COMPONENTA „SEN”**

- roman SF, a doua parte a ciclului „Cosmica”,
Ed. STAR TIPP, Slobozia

2011 – **SĂMÂNȚA RĂULUI**

- roman SF, a treia parte a ciclului „Cosmica”,
Ed. STAR TIPP, Slobozia

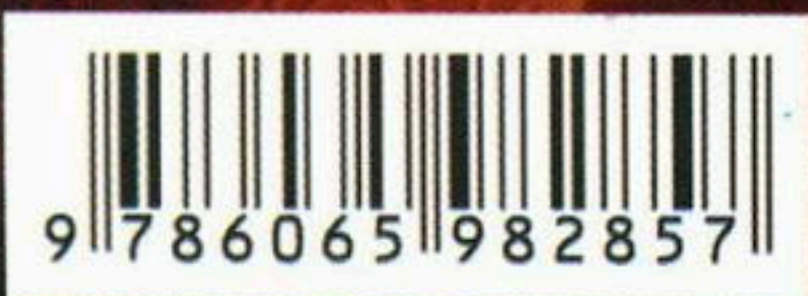
2012 – **PLUTONUL 23**

- roman umoristic, Ed. STAR TIPP, Slobozia

**Trântim vorbe ca din tun.
Cuvântul devine schijă.
Nu e bine. Fii mai bun!
Răpune-i, dar mai cu grijă!**

ISBN: 978 606 598 285 7